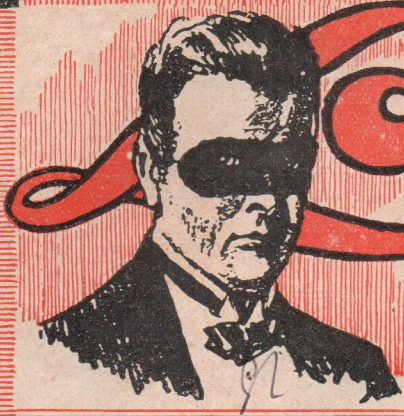

Eike week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 984

DE MALABAREN.

20 cent

Raffles nam de geïmproviseerde noodvlag ter hand, en plantte ze dicht naast de rails stevig in het balast-bed.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE MALABAREN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

TUSSCHEN LEVEN EN DOOD.

Op ruim drie dagen varens met een sneischip van Point-de-Galle ligt een dubbele groep eilanden, die van Tschagos en die van de Maldiven.

Bij de Archipel zijn grootere en kleinere eilanden, waarvan er eenige bewoond zijn door een zachtzinnige, donkerbruin gekleurde en schoon gebouwde bevolking, die van oorsprong Maleisch is, en het waarschijnlijk tot in lengte van dagen wel zal blijven ook want voor vermenging met een vreemd ras behoeft hier niet te worden gevreesd.

In het juiste midden, ongeveer tusschen de uiterste eilanden van de beide groepen, ligt een afzonderlijk eiland, ongeveer twintig kilometer lang en acht kilometer breed, dat nooit vaste bewoners heeft gehad, zoover de herinnering teruggaat, ofschoon zijn plantengroei en zijn uiterlijk, zijn fauna en zijn flora wel degelijk geschikt zouden zijn om levende schepsels op twee beenen aan te trekken, die zich dan zouden kunnen voeden met de vierbeeninge, waarvan dit schoone eiland, dat op de allerbeste kaarten slechts als een naamloos

stipje staat aangegeven, veelvuldig voorkomen.

En toch — op dien dag in het begin van de lengte, was dat eiland wel degelijk bewoond, en wel door lieden die een vuur konden aanmaken, want achter een hooge steile rots dicht bij de Oostkust steeg een ijl lichtblauw rookwolkje omhoog rechtstandig als een kaarsvlam, in een volkomen gesloten vertrek.

De opvarenden van een schip dat voorbijvoer aan die zijde van het eiland zouden die rook hebben moeten zien, maar als zij bekend waren met de plaatselijke omstandigheden zouden zij ook tevens geweten hebben, dat het zeker geen bewoners van de naburige eilanden waren, die hier een uitstapje waren komen maken — want sedert vele eeuwen trokken de Maleische visschers met hun lichte prauwen menigmaa van eiland tot eiland van hun eigen Archipel, maar nimmer naar dit afgelegen oord, dat zij misschien niet eens kenden, en waarvoor zij minstens drie dagen zouden hebben noodig gehad om het met een gunstigen wind te bereiken.

Het waren dan ook blanken, drie in getal,

die aansprakelijk waren voor dat rookwolkje.

Het steeg op van een houtvuur, hetwelk door zijn schikking en zijn plaatsing duidelijk genoeg aantoonde, dat die drie mannen gewend waren om onder den blooten hemel dagen en nachten achtereen te verblijven.

De takken waren zoo op elkaar gestapeld, dat de sterke adem van den grootste der drie mannen, een ware reus, er gemakkelijk doorheen kon blazen om het vuur aan te wakkeren.

Er naast lagen nog andere droge takken, en als de wind mocht opsteken uit zee, dan zou de rots beletten, dat een al te krachtige wind, de brandende takken verstrooide.

Boven dit vuur was een tamelijk primitief maar bruikbaar spit opgesteld, waaraan een keurig geplukte vogel was gestoken, die de grootte had van een Europeesche patrijs, terwijl de smakelijke geur die van het gebraad opsteeg eveneens herinnerde aan die van den edelen jachtschotel.

Tegen de rots geleund, in de schaduw, stonden drie voortreffelijke geweren.

Maar wie verder zou hebben gezocht — die zou niets hebben gevonden, geen huis, geen hut zelfs, en vooral, geen schip, ook niet het kleinste, dat zich zou hebben kunnen verschuilen in een der talloze inhammen, baaien, waaraan deze zijde van het eiland zoo rijk was.

Nergens een kist, nergens het kleinste valies; drie geweren, en een houten schuifdoos met patronen en daarin scheen de geheele uitrusting te bestaan van die drie blanken.

Hun blikken waren nadenkend gevestigd op het wildbraad dat door den reus onophoudelijk werd rondgedraaid, die tenslotte op misnoegden toon uitriep, terwijl hij zijn groot, goedig hoofd schudde:

— Wil ik U zeggen wat ik mis, Mylord?

— Onze motorboot zeker? vroeg een der beide anderen met een edel gevormd, gebruind gelaat, waarin twee zwaarmoedige grijze oogen den reus aandachtig aanzagen.

— Neen Mylord — een lepel! antwoordde de Hercules, op een bedroefden toon. Het huilen staat mij nader dan het lachen als ik zie hoe die kosteloze saus daar nutteloos in het zand druppelt, zonder dat wij er iets aan hebben!

— Hij is met weinig tevreden, Edward! zeide de derde, met een flauwen glimlach op zijn bijna vrouwelijk zacht gelaat met de groote blauwe oogen. Ik voor mij vraag niet eens naar een motorboot — ik geloof dat ik zou kunnen volstaan met een sloep, mits zij een behoorlijk zeil had!

— Mijn waarde Brand, ik denk dat wij nog

vandaag wel zullen moeten beginnen met den bouw van nog heel wat geringers dan een sloep — namelijk van een vlot! Het is namelijk dringend noodzakelijk, dat wij dit eiland zoo spoedig mogelijk verlaten.

— Uit vrees dat de Malabaren zullen terugkeeren?

— Niet alleen uit vrees voor de zeeschuimers — maar misschien nog meer voor de politie.

— Gelooft u dat zij nogmaals een politiemacht uit Point-de-Galle hierheen zullen sturen? riep Charles Brand verschrikt uit.

De ander knikte en zei afgemeten:

— Ik moet er wel voor vreezen! Het is waar — er is bijna een maand verlopen sedert John Raffles zich hier vertoond heeft, maar ik zal nog wel steeds in hun gedachten zijn, en al komen zij niet om mij hier — dan zullen zij nog wel eens terugkomen omdat zij gelooven, dat de zeeschuimers hier ergens hun schatten nog hebben moeten begraven.

Brand gaf geen antwoord. Hij had het hoofd gebogen en was in gepeins verzonken.

Zijn gedachten gingen terug naar het tijdstip, waarop hij, Raffles en James Henderson de Engelsche kusten hadden verlaten aan boord van de „Bruinvisch”, de kleine, bijzonder vlugge duikboot, die Raffles zelf had uitgedacht en volgens zijn aanwijzing uit de talrijke onderdeelen, die in twintig fabrieken van Engeland en het vaste land van Europa waren vervaardigd, had samengesteld.

Het doel van den tocht was geweest de overbrenging van een zeer groot kapitaal aan goud, diamanten en andere sieraden, naar een van de schateilanden welke Raffles over de geheele wereld bezat — of althans tot zijn eigendom had verklaard.

Zoo was dan de brandkast in het huis aan de Cromwell Street bijna geheel geledigd, de geheime schuilplaats onder den kelder was geplunderd en alles was goed gegaan, totdat men dit prachtige, zonnige eiland had bereikt, een waar paradijs en dat door Raffles als Charitas was gedoopt.

De kist met al de kostbaarheden tot een bedrag van bijna anderhalf millioen pond sterling was juist veilig verborgen in het binnenste van een rotsnaald, toen het avontuur met de Malabaren een aanvang nam.

Op het punt staande weer te vertrekken hadden zij een vloot prauwen zien naderen, welke een prachtig stoomjacht omringden, dat klaarblijkelijk midden op zee was buitgemaakt door de bruine piraten, die even stoutmoedig waren als sluw.

Raffles had geen oogenblik geaarzeld, de overlevenden van dat rampzalige schip, dat wil zeggen, de eigenaar Albert Crooke, zijn dochter Alice, eenige gasten, den kapitein, en den stuurman te redden.

De prauwen waren eenvoudig in den grondgevaaren, de zeeroovers waren dus gedwongen naar het eiland te zwemmen en zij werden daar afgehaald door de haastig draadloos gewaarschuwde politieboot uit Point-de-Galle, de dichtstbijzijnde Engelsch-Indische haven.

Daar had het avontuur wellicht mee kunnen eindigen, als mijnheer Crooke, de schatrijke katoenkoning, niet de domheid en niet de onvoorzichtigheid had gehad, zijn woord te breken, en aan de politie dingen te verhalen, die het voor haar al spoedig tot een feit maakte, dat die geheimzinnige redder niemand anders kon zijn geweest dat John Raffles, De Grootte Avonturier, de lang gezochte, de universeele zwerver, want men wist van het bestaan van zijn nieuwste duikboot, men had er zelfs een vrij nauwkeurige beschrijving van en dit alles klopte.

Raffles ontdekte natuurlijk zeer snel dit verraad en aarzelde geen seconde om den ondankbaren milliardair in zijn woonstad Philadelphia gevoelig te gaan straffen in het liefste, dat hij behalve zijn dochter Alice bezat, — zijn brandkast.

Het was een zeereis van bijna twee weken geweest, maar Raffles had zich geen seconde bedacht.

Bij den terugkeer echter naar de kusten van Engelsch Indië had zich iets ernstigs voorgedaan, want zijn nadering was ontdekt, en de duikboot, ernstig beschadigd aan de schroef, zag zich plotseling omringd door een zestal duikbooten van de Engelsche marine en door evenzooveel torpedojagers. Daar een ontsnapping onmogelijk was, had Raffles het eenige middel gekozen wat hem overgebleven, en hij had de Brunvisch tot groote schrik van Brand, onder water recht op den rotswand afgestuurd, die zich dreigend voor hem verniet, om op het laatste oogenblik een smalle spleet binnen te glippen een onderaardsche tunnel te volgen, die ook bij eb vol water bleef, en tenslotte een reusachtig, half met water gevuld hol te bereiken, waar men de zwaar gewonde duikboot had moeten achterlaten.

Langs een zeer moeilijken weg hadden de drie mannen vervolgens het hol verlaten, en te Point-de-Galle had Raffles een zeewaardige motorboot gehuurd, waarmede hij naar het eiland Charitas overstak, omdat hij zich wilde

overtuigen dat zijn reusachtig vermogen noch door de bruine zeeroovers, noch door de politie ontdekt was.

Gisteren waren zij aangekomen — en welk een onaangename verrassing had hen gewacht!

Het bleek dat lang niet alle Malabaren, die zich zwemmend naar de kust hadden moeten redden, door de politie waren weggehaald!

Tien waren er achter gebleven waarvan er zes zelfs hun uitnemende geweren hadden kunnen redden.

Er was een bloedig gevecht ontstaan waarbij vijf der zeeschuimers in het stof hadden gebeten, maar helaas, de vijf anderen waren naar de baai gesnel, en hadden zich daar, voor Raffles en de zijnen het hadden kunnen verhinderen, meester gemaakt van het gehuurde motorjacht waarmee ze waren weggevaren.

En het mocht een groot geluk heeten, dat de drie mannen althans hunne geweren en een flinke hoeveelheid munitie hadden weten te redden.

Dienzelfden nacht hadden zij op een hooggelegen piek dicht bij de Oostkust onder den blooten hemel overnacht, waarbij een hunner telkens de wacht had moeten houden, want de vrees was voistrekt niet denkbeeldig dat die vijf bruine bandieten hulp zouden zijn gaan halen, om wraak te nemen voor den dood van vijf hunner makkers.

Dien morgen hadden zij zich kunnen overtuigen, dat de rotspiek, die den schat in zijn binnenste bevatte onaangeroerd was, maar wat hielp hun deze overtuiging? Raffles had gaarne een groot deel van die schatten gegeven voor een goed schip!

Het gevoelte was nu volkomen gaar, men liet het wat afkoelen, en Henderson schoof het op een reusachtig warongblad, en met hunne jachtmessen sneden de drie mannen er hun portie af en aten die zwijgend op, tegelijk met wat knolvruchten, die smakelijker zijn dan aardappelen en die zij in de heete asch hadden gepiept.

Maar niet zoodra was het maal afgeloopen, of Raffles sprong op, en riep uit:

— En nu aan het werk! Wij moeten tot iederen prijs een der eilanden van de Maldiven Archipel zien te bereiken, als het niet anders kan met een vlot. Er zijn daar havenplaatsen, waar men stellig we een motorboot zal kunnen huren, of desnoods koopen. Hier blijven mogen wij in geen geval, omdat het in dubbele mate gevaarlijk is. De politie is dan volkomen op de hoogte gesteld, Brand, zoo vervolgde Raffles terwijl hij zijn stem liet dalen en den jongen

man wat ter zijde nam.

— Wellicht had je ook verstandiger gedaan Edward, als je je niet zoo bloedig had gewroken op Albert Crooke, den eigenaar van de „Virginia”.

— Bloedig gewroken? herhaalde Raffles spottend. Wel, ik heb den man niets meer dan ruim honderdduizend dollar afgezet! En het was zijn verdiende loon- met dat bedrag zijn zeker de onaangenaamheden en de moeilijkheden niet betaald, die hij mij berokkend heeft, door zijn loslippigheid! Toch had hij mij een stellige belofte gedaan om te zwijgen. Hoe het ook zij — wij moeten een boot trachten te maken, om bij gunstige wind daarmee over te steken. Henderson is krachtig en behendig en bovendien is hij scheepsbouwer geweest.

— Hoelang zou de overtocht kunnen duren?

— In het gunstigste geval, dus met een krachtigen wind in het zeil, iets meer dan drie dagen!

— Mag ik vragen, waarvan wij dat zeil zullen maken?

— Van dezelfde stof, waarvan de Maleische visschers hun Latijnsche zeilen vervaardigen, Brand — van matten! Helaas zullen wij die niet kunnen laten drogen, wij zullen de vezels niet murw kunnen kloppen, zooals zij dat doen, want het zou te veel tijd vergen — maar wij moeten ons behelpen!

— Waaruit maakt men die matten?

— Uit de bladeren van een bepaalde soort cocospalm. Zij worden geweekt, gedroogd, opnieuw geweekt, op een platte steen gebeukt, waardoor zij als het ware gelooid worden en dan naait men die bladeren aan elkander tot een zeil!

— Je bent dus voorzien van naald en draad? vroeg Brand een weinig spottend.

— Neen Brand — en ik zou ook niet veel kunnen uitrichten met die Europeesche gebruiksvoorwerpen. Maar er groeit hier op het eiland een lianensoort, die zeer taaie, zeer sterke draden heeft, uitstekend geschikt voor ons doel. En naalden — zie hier — wij hebben ze in overvloed!

Raffles had zijn jachtmes gegrepen, en sneed met het scherpe lemet een lange doorn van een der takken, die nog uit het vuur staken.

Hij schildte die doorn, die bijna een hand lang en zeer spits was, maakte aan het dikke einde behoedzaam een fijn gleufje, ging toen naar Henderson toe, en zeide met zijn kalm, heldere stem:

— Hier is een naald, James — maak er een zeil mee!

— In orde Mylord! zeide de reus even kalm en hij nam den doorn aan, met een gezicht, alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was, dat Raffles had gevraagd.

Toen de drie mannen aan hun arbeid begonnen, was het omstreeks twee uur in den middag en zij hadden de ergste hitte voorbij moeten laten gaan.

Zelfs hadden zij zich van hun meeste kleedingstukken moeten ontdoen die hen belemmerden in hun beweging en hen de arbeid tot een zware last maakte.

Henderson had zijn aanwijzingen gekregen en begon onmiddellijk vol ijver.

Hij zocht een zware tamarindeboom uit, en begon die van de bast te ontdoen, zorgdragend, zoo groot mogelijke stukken te krijgen.

Met de messen werden deze stukken bewerkt en op maat gesneden hetgeen een buitengewoon moeilijke en inspannende taak was want die bast was zeer taai en vezelig.

De bast werd in zeewater nat gemaakt en boven het vuur gekromd, en toen werden de stukken aaneengevoegd, door middel van gespleten lianen, en alle openingen werden zoo goed mogelijk met groote zorgvuldigheid dichtgestopt met leem en mos, en op die wijze gebreeuwd.

Men zal begrijpen dat met dit werk niet alleen die eerste dag, maar nog twee volle dagen heengingen, onder bijna onafgebroken arbeid en toen deze soort van prauw gereed was — hoe klein en nietig, hoe onafgewerkt zag zij er toen nog uit!

Henderson keek er mismoeedig naar, en zeide zuchtend:

— Als ik dat vergelijk met die prachtige prauwen uit boomschors die die drommelsche zeeoovers weten te maken!

— Ten eerste hebben zij goede werktuigen, James — ten tweede doen zij dat werk van kindsbeen af, zeide Raffles. Laat dit je troosten. Geloof je dat deze boot drijft?

— Als zij niet drijft, Mylord, als zij niet drijft — dan — dan vreet ik haar op! riep Henderson wild.

En hij vatte de prauw met zijn beide reusachtige knuisten beet, droeg het logge ding geheel alleen naar den kleinen inham en schoof haar te water.

Slechts op enkele punten drongen een paar druppeltjes water naar binnen, en uit onderzanding wist Raffles dat dit niets te beteekenen had, daar het hout zich vanzelf zou uitzetten en die kleine gaatjes zich zouden sluiten.

Brand had intusschen gezorgd voor een mast.

waarop hij heel trotsch was en Raffles had zich tot zeilmaker gepromoveerd, en naaide de taaie zachtgeklopte bladeren van de palmboomen aaneen met de primitieve naald, waarbij Henderson hem afloste.

En op den avond van den vierden dag was men zoover, dat den volgenden morgen de mast kon worden opgericht, het zeil eraan kon worden geslagen en het eenvoudige roer kon worden bevestigd.

De drie mannen waren van dezen onophoudelijken arbeid in een tropisch klimaat zoo vermoeid, dat zij bijna onmiddellijk in slaap vielen en tot het krieken van den dag sliepen.

Geen macht ter wereld had hen kunnen wakker houden, dien laatsten nacht van hun werk.

En bijna zou hun dit tot verderf hebben gestrekt

Raffles was de eerste die ontwaakte.

Hij wies zich in de beek, trok eenige kleedingstukken aan, en greep zijn geweer, om te trachten, een aardvarken of iets dergelijks voor het ontbijt te schieten.

Hij beklom het steile pad dat langs den rots naar boven liep, keek over de zee uit, bracht zijn hand boven de oogen en daalde haastig het pad we er af.

Beneden aangekomen liep hij dadelijk op Brand en Henderson toe en wekte hen.

— Wat is er? vroeg Brand, slaperig zijn oogen wrijvend.

— Er is, dat wij te laat zijn! zeide Raffles op ernstigen toon.

Brand was onmiddellijk klaar wakker, sprong

op, greep den kijker, het eenige voorwerp dat Raffles bij zich had gedragen op dien noodlottigen dag van het bezoek aan het eiland, bracht het voor zijn oogen, en zocht de zee af.

Bijna aanstonds liet hij het instrument weer zakken, en zeide, de linkervuist ballend:

— Politie!

— Ja, Brand — de politie uit Point-de-Galle die er nog voor de Malabaren is. Ik weet eigenlijk niet wat erger moet worden genoemd.

— Hoe lang zou het duren voor zij hier zijn?

— Op zijn hoogst twee uur. Maar — kunnen wij in twee uren de boot niet gereed krijgen?

— Misschien — maar zelfs dat zou ons niet kunnen redden! Er staat op dit oogenblik een vrij krachtige wind uit zee, en met zulk een lomp vaartuig kan men zeker niet laveeren. Het zou uren duren, voor wij deze baai uit zijn — zij zouden het zien, en een snelvuur kanon draagt ver! Intusschen — het zal niet gezegd zijn, dat ik niet alles heb beproefd! Aan het werk dus!

En zonder aan ontbijt te denken begonnen de drie mannen zwijgend en met verbeterde woede te werken.

De mast werd vastgezet, het roer werd aan den achterstevan bevestigd, het Latijnsche zeil werd aan twee stevige takken bevestigd en aan de mast geheschen — en toen was er anderhalf uur verstreken en Raffles zeide rustig:

— Wij hebben gedaan wat wij konden! Laat nu het werk maar rusten, want daar zijn zij. Brand, luister eens!

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

INSPECTEUR KENNEDY.

Raffles had goed gezien, en zelfs de grootste optimist zou op dit oogenblik iedere verdere poging hebben opgegeven.

De wind was nog in kracht toegenomen, en blies recht over de baai naar het land, slechts

met de moeite zou men met het ranke scheepje zee hebben kunnen kiezen. Daar aan het begin van de baai was een witte rand te zien — de branding!

En die groote grijze boot met haar dreigend

uiterlijk was thans op geen kabellengte van de kust, en zocht behendig een doorgang tusschen de hooge klippen, blijkbaar bestuurd door een man die de wateren daar zeer goed kende.

Vooraan in de baai bleef het groote vaartuig liggen, en knarsend liepen de ankerkettingen over het spil.

De grijze politieboot was er een van bijna driehonderd ton, bewapend met een klein sneivuurkanon op de voorpiecht, en met twee mitrailleurs, en die 24 koppen aan boord had, ofschoon er gemakkelijk veertig mannen kon medegaan.

De boot had den vorm van een torpedojager, bij den boeg vrij hoog boven het water, maar aan den achtersteven er nauwelijks tachtig centimeters boven uitstekend.

Het lage dek was dan ook omgeven door een ijzeren reeling, voorzien van een houten leuning.

Men wist daar aan boord wat manoeuvreeren was, want in een ommezieën, was er een boot uitgezet, zes mannen sprongen erin, in grijs-witte uniformen en een zevende volgde, in een uniform van blauw linnen met bronzen knopen.

Zeifs met het bloote oog konden zij zien dat men geweren bij zich had, en een zeker uitsteeksel op de rechterheup, toonde aan dat zij daarenboven van revolvers voorzien waren.

Vier van de mannen grepen de riemen, en de sloep kwam snel naar het land, terwijl daar op de verhoogde campagne van de politieboot langzaam en dreigend de twee mitrailleurs werden gedraaid totdat de mondingen gericht waren op een zandige plek, waar twee mannen rustig hun pijp stonden te rooken.

Binnen tien minuten hadden de roeiers de baai overgestoken, de sloep liep op het zand, en alle inzittenden sprongen aan land, voorafgegaan door den man in het blauw, die zijn dienstrevolver ter hand had genomen, en regelrecht toestapte op Raffles die hem met een houding van koele hoffelijkheid afwachtte.

— John Raffles: vroeg de man in het blauw kortaf Raffles met zijn grijsgroene oogen onder borstelige wenkbrauwen strak aankijkend.

— Ik zou het gaarne ontkennen — maar geloof gij dat het iets zou baten? vroeg Raffles rustig.

— Neen, op mijn eer, dat geloof ik niet! gaf de ander glimlachend ten antwoord, Want geen andere blanke dan gij zoudt den onbeschaamden moed hebben reeds nu weer naar dit eiland terug te keeren. Ik ben inspecteur Stephen Kennedy van het politiecorps te Point-de-Galle. Zijt gij van plan om kalm en zonder weerstand te bieden mij te volgen?

— Ik ben niet zoo dwaas, een tegenovergesteld voornemen te koesteren Mijnheer, wat zou ik kunnen uitrichten tegen zeven gewapende mannen? Overigens — wij hadden gemakkelijk drie of vier kunnen neerschieten vanuit een hinderlaag, als wij dat verkozen hadden. Gij ziet dat wij uitstekende geweren en munitie hebben.

Kennedy verbleekte een weinig en vroeg:

— Wat heeft U daarvan dan teruggehouden?

— Wel — mijn opvattingen van sport, denk ik! antwoordde Raffles koeltjes. Ik ben niet gewend, medemenschen smuigelings neer te leggen. Mag ik overigens vragen waarvan ik feitelijk beticht wordt?

— Een wonderlijke vraag! Gij zijt John Raffles — is dat niet voldoende? Er is overigens als gij het weten wilt, een verzoek tot uitlevering van de Regeering te Washington — gij zult wel weten waarom!

— Ik weet niets!

— Dan ben ik verplicht, Uw geheugen op te frisschen. Het betreft — de brandkast van Mijnheer Albert Crooke. Om kort te gaan, gij wordt er van beschuldigd hem voor een bedrag van honderdduizend dollar te hebben bestolen. En naar alle waarschijnlijkheid is dat bedrag hier op dit eiland. Hoe noemt gij het?

— Het eiland Charitas, Mijnheer.

— Een goed gekozen naam! Laten wij kort zijn — bekent gij die daad?

— Mijn waarde heer — een van de eerste beginselen van den diet zooals hij behoort te zijn is, tot het laatste oogenblik te loochenen. Men zal dus wel zoo vriendelijk willen zijn bewijzen tegen mij te verzamelen, ik beken niets, en ik ontken niets. Ik zeg.

— Wilt gij dan nog alleen zeggen, waarom gij en deze man hier, rustig onze komst hebt afgewacht en niet naar het binnenste van het eiland zijt gevluht?

— Omdat mij, dat zeer weinig gebaat en ons allen maar opgehouden zou hebben, antwoordde Raffles rustig. Het eiland is klein, rotsholen zijn er heel weinig en een goed ingerichte zeiljacht zou ons tenslotte toch in uw handen hebben overgeleverd. Er zou misschien bloed gevloeid zijn — en daar heb ik een afkeer van.

Kennedy keek Raffles eens argwanend aan, niet wetend of hij spotte of niet en zeide toen:

— Ik wist niet dat gij zoo kleinzeurig waart en ik geloof het ook maar half.

Eensklaps brak hij de zin af en vroeg kortaf:

— Waar is de derde man?

— Welke derde man? vroeg Raffles, zijn

pijp opnieuw aanstekend.

— Komaan — gij zijt de eerste geweest om te zeggen dat wij geen tijd moesten verknoeien, zeide Kennedy ongeduldig. Ik weet met beslister zekerheid dat gij hier met Uw drieën aan het werk zijt geweest, als ik mij van dezen term mag bedienen!

Raffles vergenoegde er zich mede de schou-
ders op te halen.

Na eenige oogenblikken zeide hij onver-
schillig.

— Zoekt hem als gij gelooft dat hij hier
nog is!

De onderzoekende oogen van den Inspecteur
gingen in het rond, en bieven tenslotte rusten
op de prauw van boombast.

Hij glimlachte, met iets van waardeering,
en zeide:

Dat is een knap stuk werk! Niet bijtijds
geree'dgekomen, naar ik zie. Nu gij berokkent
ons veel nutteloozen arbeid dat moet ik zeggen.
Doorzoek den omtrek mannen! Maar wacht
eens — boeit eerst die beide langvingers van
tevore. Wij weten teveel van John Raffles om
geen voorzorgsmaatregelen te nemen.

Het gelaat van Raffles verstrakte en zijn
stem klonk ijskoud toen hij den inspecteur
toebeet:

— Gij zijt nu in de meerderheid, maar dat
geeft U niet het recht ons te beleedigen. Wat
het boeien betreft — acht gij dat werkelijk
noodig op dit eiland, waar wij niet kunnen
ontkomen?

— Ik acht het noodig, antwoordde Kennedy
kortaf. Van mij zal niet gezegd kunnen worden
wat men van mijn Londensche collega's maar
al te vaak kon zeggen — dat zij domooren
waren, en zich een buit hebben laten ontgaan,
die reeds in hun bezit was.

Raffles keek den man eens diep in de oogen,
en zeide toen schouderophalend:

— Misschien zult gij nog wel eens spijt
hebben van die daad, Mijnheer! Hier zijn
onze handen! Een oogenblik leek het alsof
Henderson veel rust had, zich te verzetten,
maar een enkele blik van Raffles was voldoende,
hén tot andere gedachten te brengen.

Gedwee stak hij zijn reusachtige vuisten
uit, en toen breek het — dat de boeien van
Point-de-Galle onbruikbaar waren voor de
geweldige polsen van dezen krachtensch.

Henderson grinnikte, maar Kennedy zei
woedend, na een oogenblik de vergeefsche
pogingen van zijn mannen te hebben aange-
zien:

— Boeit hem dan met een touw! Die kerel
vooral ijkt me gevaarlijk!

Uit de sloep van de politiemannen werd een
dik touw gehaald, en daarmee bond men Hen-
derson de armen op den rug.

Intusschen waren reeds, op een vlaggesein
van een der agenten, nog twee sloepen vol-
geladen met agenten, meerendeels inlanders,
naar land geroeid, en een twintigtal politie-
beambten begonnen den omtrek te doorzoeken,
met de revolver in de vuist.

Drie uren verliepen, en toen keerden de
mannen doodelijk vermoeid en knorrig terug
dat zij niets verdachts hadden kunnen vinden.

Kennedy smoorde een vloek, en toen zeide
hij tot Raffles, dicht op hem toetredend:

— Drie uren waren natuurlijk niet genoeg
om het geheele eiland te doorzoeken. Wij kun-
nen echter niet langer blijven om naar Uw
medeplichtige te zoeken, wij zullen dus ver-
trekken — maar weet wel, dat gij nu zelf Uw
helper en handianger aan de vreeselijkste
gevaren hebt blootgesteld, want ik neem zijn
geweer mee — en het is de vraag, of hij zich
zonder wapens zal weten te handhaven. Daaren-
boven is het zeer goed mogelijk, dat de Mala-
baren zullen terugkeeren en dan geef ik geen
cent voor zijn leven!

Er legden zich diepe rimpels in het gladde
voorhoofd van Raffles die toen minachtend
zei:

— Gij moet doen wat gij het beste acht!
Mijn vriend zal zich wel weten te redden,
wees daar zeker van.

— Waarom laat je hem hier achter, drong
Kennedy voor de laatste maal aan.

En daar Raffles zweeg sloeg hij zich met de
hand voor het hoofd en riep uit:

— Maar dat is waar — je hebt je hier destijds
meester gemaakt van de buit van die bruine
bruine piraten, die moet nog hier zijn. Je hebt
haar hier verborgen, en je wilt je vriend achter-
laten om ze te beschermen! Waar is die schat?

— Zoek ze! antwoordde Raffles ten tweede
male.

Kennedy wisselde op gedempten toon een
paar woorden met zijn brigadier en toen begon
inderdaad het zoeken opnieuw, met een wo-
edenden ijver, en dat duurde den heelen middag
door tot de schemerling was gevallen. Men had
Raffles en Henderson thans ontiaan van hun
boeien, maar zij werden bewaakt door vier
zwaargewapende agenten en toen nu de po-
gingen om den derden man en den schat te
vinden, volmaakt vruchteloos waren gebleven,
beval Kennedy op ruwen toon, aan het einde

van zijn geduld, de twee gevangenen opnieuw te boeien en aan boord van de „Havik” te brengen, zooals men de politieboot gedoopt had.

Voor Raffles in de sloep zou stappen, vastgehouden door twee agenten, zeide Kennedy nog eens met veel nadruk:

— Je stemt er dus in toe, dat je vriend aan zijn lot wordt overgelaten?

— Hij zal er zich doorslaan! antwoordde Raffles tusschen zijn opeengeklemde tanden.

— Neen — hij zal hier ellendig omkomen! riep de Inspecteur uit. Ik had me jouw karakter anders voorgesteld Raffles. Je valt me bitter tegen!

Het scheen alsof Raffles iets wilde zeggen maar hij boog het hoofd en nam zwijgend plaats op de voorplecht.

Henderson moest in de tweede sloep plaatsnemen, en alle booten keerden nu terug naar de Havik.

De schemering was reeds gevallen, en zou snel plaatsmaken voor een volkomen duisternis, zooals dit in de Tropen steeds geschiedt.

Aan boord van de politieboot waren slechts een viertal mannen achtergebleven, die nu behulpzaam waren bij het inhalen van de sloepen.

De maan scheen, maar zij was in haar laatste kwartier en verspreidde slechts een schemerachtig schijnsel.

Raffles en Henderson werden ieder in een afzonderlijk cachot opgesloten en het bleek dat het politievaartuig een zestal van deze plaatijzeren cellen aan boord had.

Elk van die cellen had een patrijspoort, maar die waren zoo klein, dat men er ternauwernood de hand door kon steken.

In de deur bevond zich een getralied luikje, waar doorheen men de mannen hun voedsel kon steken.

Raffles had verzocht nu althans van zijn boeien te worden bevrijd, doch Kennedy had het op ruwen toon geweigerd.

En zoo moest Raffles dan met geboeide handen het brood eten, dat men hem had toegestoken door het tralieluikje heen, en de steenen kruik aanvatten die drinkwater bevatte, lauw en smakeloos.

Tijdens zijn avontuurlijke loopbaan was Raffles reeds eenige malen in gevangenschap geweest. Zelden had hij zich daardoor vernederd gevoeld. Thans echter was hij, zonder zelf nauwkeurig te weten waarom, diep gegrie d door de behandeling welke Kennedy hem had doen ondergaan.

In het cachot was het zoo goed als volkomen duister. Het was gelegen aan een smalle gang, die dwars door het geheele schip liep, in het midden, en slechts aan de beide uiteinden schaars verlicht door een olielampje. Alleen de maan wierp een flauw schijnsel door de patrijspoort naar binnen.

Hij hoorde echter duidelijk hoe de ankers werden gehieuid hoe de boot zachtjes begon te trillen toen de machine begon te werken en daarop het zoo bekende geluid van de schroef die de golven zweepte.

De „Havik” had het eiland Charitas verlaten..

Zoodra Raffles zich onbespied wist, zette hij zich aan het werk om zijn gevangenis — en zijn boeien te onderzoeken.

Bij het betreden van het cachot had hij reeds ontdekt, dat de deur weliswaar van plaatijzer was, maar een eenvoudig slot had. Bovendien waren er twee stevige grendels aan bevestigd.

Wat de boeien betreft — het waren de bekende Engelsche politieboeien van staal, die voor Raffles geen enkel geheim meer hadden.

Hij glimlachte eens, toen hij ze in het licht van de maan liet schitteren en toog onmiddellijk aan het werk.

Hij trok het uiteinde van een der slippen van zijn lange das met zijn nagel stuk en haalde daaruit een voorwerpje, omtrent vijf centimeters lang, een paar millimeters dik, en dat er uit zag als een kleine looper.

Hij nam het stevig tusschen zijn sterke tanden en begon nu heel voorzichtig en telkens ophoudend om te luisteren in het slot rond te tasten.

En plotseling klonk er een klikkend geluid, het slot sprong terug, de kettingstift viel er uit, en Raffles had zich van zijn boeien bevrijd.

Hij legde ze echter dadelijk om zijn polsen, maar nu zoo, dat een enkele beweging ze deed vallen.

Daarop ging hij naar den zijwand van zijn cachot en begon er zachtjes op te tikken.

Bijna onmiddellijk werd er geantwoord — heel in de laagte, waaruit Raffles afleidde dat Henderson zijn voet gebruikte, nu zijn handen op zijn rug waren vastgemaakt.

Vorzichtig en zachtjes gingen de morse-seinen heen en weer.

Na een paar minuten hield Raffles op, doorzocht nogmaals de slip van zijn das en haalde daaruit een zeer fijn tornmesje, dat hij opende, waarna hij zijn arm door de patrijspoort stak, totdat zijn vingers den rand voelde van de opening in den wand van de cel naast de zijne.

Hij liet zijn vingers los en het mesje viel op de goede plaats.

En toen wist Raffles niets beters te doen, dan zich rustig uit te strekken op de smalle krib, de rest van het brood op te eten, en te slapen — hetgeen hij dan ook binnen enkele minuten deed.

Hij werd gewekt door het zonlicht dat door de patrijspoort in zijn cachot viel.

Een soort van instinct waarschuwde hem, dat hij geen al te vlugge bewegingen moest maken, en daarom wentelde hij zich langzaam om in zijn krib, zijn polsen geboeid en keek door het luikje recht in de oogen van zijn bewaker, die hem waarschijnlijk reeds sedert eenige minuten gadesloeg.

Het luikje werd geopend, het brood viel naarbinnen, en hij kreeg een versche kruik water toegestoken.

Hij had juist dit schrale maal verorberd, toen het gezicht van Kennedy voor het luikje verscheen.

— Luister Raffles, en gebruik nu je verstand. Ik heb over de zaak nog eens nagedacht. Je zult zeker wel inzien, dat je een zware straf wacht? Want ik meen dat je heel wat op je kerfstok hebt.

— Iets dergelijks is mij al eens meer verweten zeide Raffles nederig. Wat wilt gij van mij?

— Ik wil, dat je zult bekennen waar je je schatten verborgen hebt. Ik ben er van overtuigd, dat een eerlijke bekentenis je straf aanzienlijk zou verminderen.

— En Uw snelle promotie aanzienlijk in de hand zou werken, vulde Raffles spottend aan. Het spijt mij, Mijnheer Kennedy — ik weiger!

Zonder een enkel woord verwijderde Kennedy zich woedend.

De dag verstreek zonder dat zich verder nog iets voordeed.

Een nieuwe nacht brak aan, en Raffles sliep rustig bijna acht volle uren op zijn harde legerstede.

Hij kreeg zijn brood en zijn water, en des middags een kom soep, die hij echter volstrekt niet aanroerde, maar tersluiks leeggoot door een patrijspoort.

Kort voor het vallen van de duisternis klonk er buiten op de deur van zijn cel een kort, krassend geluid, dat Raffles onmiddellijk deed opstaan, en op de deur toetreden.

Hij keek naar buiten, maakte zijn boeien los en legde ze op de krib neer.

Hij luisterde scherp toe, keek met schitterende oogen hoe een paar grendels met behoedzaamheid werden teruggeschoven, hoe de sleu-

tel in het slot werd gestoken en voorzichtig werd omgedraaid.

De deur kierde heel langzaam open en Raffles vatte een hand, trok een man naar binnen en vroeg op fluisterenden toon:

— Geslaagd Brand?

— Tot in alle onderdeelen!

— Waar bevinden wij ons ergens?

— Op ongeveer tweehonderd mijlen van Point-de-Galle! Bij het kriecken van de dag kan de boot daar binnenloopen — zij heeft de snelheid van een race-jacht!

— Heb je de deur van de cel van Henderson reeds opengemaakt?

— Nog niet!

— Doe het dan nu aanstonds, ik hoop dat hij kans heeft gezien, die deksche dikke touwen door te snijden achter zijn rug! Zijn er nog veel valiede personen aanboord?

— Kennedy — de machinist — de stuurman!

— Goed zoo. De wapens?

— Overboord geworpen — behalve een paar revolvers, maar die zitten in mijn zakken.

— Alle hulde! Ik wist wel dat ik op je kon bouwen — vlug nou, voor Kennedy argwaan krijgt wegens de ongewone stilte hier aan boord!

Brand verliet de cel weer, nam de sleutelbos ter hand, opende ook het cachot van Henderson en vond den reus in een moeilijk te beschrijven toestand van woede, daar zij er nog altijd niet in geslaagd was met het stompe mes dat hij had overgehouden, nadat zijn al te sterke vingers het binnen vijf minuten

hadden gebroken, de dikke taaie touwen, die zijn polsen omklemd hielden, door te snijden.

De jongeman haastte zich dus, met een enkele jaap van zijn scherp mes het touw geheel los te snijden, en toen moest hij vlug zijn hand op de mond van den reus leggen, die op het punt scheen te staan los te barsten in vloeken en verwenschen terwijl hij zijn armen wreef om den bloedsomloop te herstellen.

— Dat is geen behandeling — begon hij woedend.

— Kalmte, James! beval Raffles op zachten maar strengen toon. Hij was zooeven op den drempel van Henderson's cel verschenen.

De reus beheerschte zich met moeite, en nam toen zwiiggend de revolver in ontvangst, die Brand hem in de hand drukte.

Nadat ook Raffles zich gewapend had, liepen de drie mannen heel voorzichtig de schemerig verlichte middengang in, totdat Brand waarschuwend fluisterde:

— Weest voorzichtig, daar ligt er al een!

Inderdaad daar lag, bij het begin van de gang, een donkere gedaante op den vloer uitgestrekt.

Het was de bewaker, wiens gezicht Raffles den dag tevoren voor het luikje gezien had.

De man was volmaakt bewusteloos, en in dien toestand werd hij in een van de cellen opgesloten, waar hij spoedig gezelschap kreeg van een lid van het machinepersoneel, die scheen te slapen op de ijzeren trap, naar de ruimte waar de krachtige Dieselmotoren stonden.

Toen opende Raffles voorzichtig de deur van het voikslogies en daar zaten rondom de lange tafeel, twee en twintig mannen, rustig sluimerend naar het scheen, met hun geledigde soepborden nog voor zich.

— Het is bijna aandoenlijk — het herinnert mij aan de schoone slaapster, zeide Raffles spottend. Je hebt het knap gedaan, Brand en nu vlug even met onzen vriend Kennedy gesproken voor die zich begint af te vragen waar die olympische rust aan boord valt toe te schrijven. Als hij iemand zou roepen en er kwam niemand, dan zou dat maar weer complicaties geven en wederzijdsche harde woorden, zoo niet erger. Hij ziet er uit als een man die maar dadelijk begint te schieten, zonder waarschuwing! Zijn hut is zeker op de campagne?

— Op het voorschip! Er zijn daar twee hutten naast elkander, één voor hem, en één voor den kapitein en zijn stuurman.

— Goed opgelet dan! Ik zal met hem gaan spreken, en jullie beiden bemoeit je met den kapitein en den stuurman. Denk er om dat je hen geen haar op het hoofd krenkt, want die lieden deden slechts hun plicht. Maar geef goed acht, dat de kapitein geen grapjes uithaalt en met het radio-toestel gaat spelen!

— Dat zou hem weinig baten — ik heb het al onbruikbaar gemaakt — de marconist behoort tot de soepeters!

— Maar Brand — je hebt jezelf overtroffen! fluisterde Raffles vol bewondering. Ik hoop dat alles zonder al te veel leven te maken afloopt. Zoo niet, dan zullen wij handtastelijk moeten worden — zonder tot gewelddaden over te gaan. Dit is zijn hut?

— Ja — hij werkt want er schijnt licht naar buiten.

Raffles liep rustig langs het groote ronde venster aan den zijkant, keek naar binnen en zag Kennedy voor een kleine schrijftafel zitten, bezig met het bijhouden van staten naar het scheen.

Kennedy keek even op, toen hij de schreden

hoorde, maar Raffles was al voorbij, vatte de kruk van de deur, trad binnen en zei rustig en vriendelijk:

— Goedenavond Mijnheer Kennedy.

Als door een schorpioen gestoken, sprong Kennedy half overeind van zijn stoel, en snel griste zijn hand naar een half openstaande lade van het schrijftafeltje.

— Laat dat wapen liggen beval Raffles streng. Wacht — ik zal U de mogelijkheid benemen voor de verleidings te bezwijken, en denk er om — dit wapen is geladen en in driftige buien die mij helaas nu en dan overvallen, gaat de trekker tot mijn leedwezen al te spoedig over.

Kennedy zag een revolver op zijn voorhoofd gericht. Hij zag een hand naast de zijne, die zijn revolver wegnam, en toen kwam er eensklaps inplaats van woede en schrik een uitdrukking op zijn gelaat die niet veel verschildte van bewondering.

Toch klonk zijn stem schor en onzeker toen hij hakkelerend begon:

— Je staat dus werkelijk in verbinding met dienaren van den duivel, John Raffles.

— Dat wordt mij vaker verweten Mijnheer Kennedy, maar dat is onjuist! antwoordde Raffles glimlachend. Ik sta hoogstens in verbinding met beproefde vrienden die men niet kan vinden op een eiland, om de afdoende reden dat zij reeds aan boord zijn geslopen.

— Zoo — was dat je truc? En je hebt het durven opnemen tegen vijftwintig man. Als ik nu schreeuw en hen hier roep?

— Dan zullen de arme drommels insubordinatie plegen. Inspecteur Kennedy, en niet komen! antwoordde Raffles met een bedroefd gezicht. Zij zouden wel willen maar zij kunnen niet.

— Je wilt toch niet zeggen — dat je hen —

— Weg die snoode verdenking, Inspecteur, gelooft gij nu werkelijk dat ik in staat ben een bloedbad aan te richten onder die brave kerels? Zij slapen alleen maar, maar zij slapen zeer vast. Hun soep was te krachtig — ik heb de mijne trouwens weggeworpen.

— Zoo — een slaapmiddel? En mag men weten hoe je helper daaraan kwam?

— Op een zeer eenvoudige wijze! Er groeien op mijn eiland Charitus papaverplanten — slaapbollen, of hoe gij het noemen wilt! Soms ook zegt men eenvoudig opium! Mijn vriend heeft een hoeveelheid van dat noodlottige kruid tersluiks in den grooten soepketel weten te werpen — ik weet niet of de kok toevallig niet keek, dan wel of hij hem eenvoudig heeft

neergeslagen — de gemellen werden met die gevaarlijke soep gevuld en een half uur daarna sliepen Uw brave manschappen als marmotten en ik vrees dat zij morgennacht nog zullen slapen. De opium op mijn eiland is buitengewoon krachtig!

Wel een volle minuut keek Kennedy Raffles strak en zwijgend aan toen pas zei hij:

— Veel van wat mij over je werd meege-deeld. Raffles, hield ik voor fabeltjes, voor pure verzinsels. Ik bemerk nu — tot mijn schade en schande, dat men niet in het minst overdreven heeft, integendeel! Ik zou nooit hebben geloofd dat een enkele man in staat zou zijn, een politieboot in volle zee buit te maken! Ben ik de eenige die nog wakker is?

— Neen — ook Uw kapitein en Uw stuurman voeden zich, zooals recht is, met een fijnere kost dan een eenvoudig bord soep! antwoordde Raffles spottend. Gij drieën zijt dus nog bij kennis, maar ongewapend, en mijn twee vrienden en ik hebben revolvers. Ik denk dat gij den toestand volkomen juist inziet?

— Daaraan behoeft gij niet te twijfelen! gaf Kennedy ten antwoord. Ik ben een man die met de werkelijkheid rekening weet te houden. Je vriend heeft je natuurlijk ontboeid?

— Neen — dat deed ik zelf! Gij kunt mij gelooven, Mijnheer Kennedy. Ik ben geen opsnijder.

Er was iets van bijgeloovige vrees verschenen op het gelaat van den Inspecteur, hij stamelde:

— Je had dus nog gereedschappen bij je verborgen!

— Slechts twee — zij verlaten mij maar hoogstzelden. Maar die twee zijn dan ook dikwijls afdoende. Apropos — is dat een geldkistje?

Raffles wees op een ijzeren kistje dat onder het bereik van zijn hand op de tafel stond en met een zuur glimlachje antwoordde Kennedy:

— Er zit inderdaad ook geld in — maar niet heel veel, nauwelijks honderd pond.

— Wie het kleine niet eert, is het groote niet waard, mijn waarde, zeide Raffles rustig. Ik zie dat het gesloten is.

— De kapitein heeft de sleutel! antwoordde Kennedy, wat al te haastig.

Raffles wierp hem een eigenaardige blik toe, haalde de schouders op, trok het kistje naar zich toe, en had het slot in een seconde geopend, met hetzelfde stalen loopertje, dat zijn boeien had omstoten!

Kennedy keek met open mond toe en zei toen, met een kort lachje:

— Ik zie het al — er is voor jou niets onmogelijk!

— U vleit mij, Mijnheer Kennedy. Van Uw kant hebt gij een kleine vergissing begaan — er zit minstens tweeduizend pond in dit kistje. Ik zal zoo vrij zijn, dat bedrag toe te eigenen — uit naam van mijn beschermelingen. En nu zullen wij als gij het goed vindt, vijf minuten met elkander praten, Mijnheer Kennedy.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

VAN GALLE NAAR MANAR.

Wie met een goede kijker gewapend was en zich bij het kicken van den dag bevond, op de uitgestrekte kade van Point-de-Galle, die kon, op de reede, maar tamelijk ver verwijderd, een grijze politieboot zien liggen, die daar het anker had laten vallen in drie vademen water.

Het was omtrent zes uur in den morgen, toen een sloep werd uitgezet, waarin drie mannen afdaalden.

Een hunner, van krachtigen lichaamsbouw, scheen wat moeilijk te loopen, en dezelfde goede kijker van zoeven zou hebben gezien dat dit werd veroorzaakt, omdat de handen van dien man geboeid waren.

Hij werd vergezeld door een inspecteur van politie, terwijl de derde man, een inlandsch politiebeambte, in een uniform van blauw linnen, als roeier optrad, en de sloep met krachtige slagen naar een der aanlegpien roeide, waar het sloepje stil lag.

De drie mannen gingen aan wal, hielden zich slechts even op, aan het kleine douane-kantoorje, liepen de pier teneinde, bereikte de kade, en stapten daar in een taxi.

Slechts weinige leegloopers hadden acht geslagen op dien inspecteur van politie met zijn horculischen gevangene.

Een paar uren verstreken, het tij kwam op, het sloepje dobberde nog altijd naast het steigertje van de pier, en de politieboot bleef rustig op haar plaats liggen.

Tegen twaalf uur in den middag echter begonnen eenige havenbeambten zich niet zonder verbazing af te vragen waarom die politieboot daar maar voortdurend voor anker bleef liggen, terwijl toch het getij reeds minstens een paar uren tevoren was komen opzetten en niets het schip dus had kunnen beletten een betere en gemakkelijker ligplaats op te zoeken aan haar eigen, vaste pier.

Tenslotte wilde de havenmeester er het zijne van hebben. Hij liep naar het radiovertrekje, waarin de marconist gezeten was, en verzocht hem, zich in verbinding te stellen met het zonderling doende vaartuig.

De marconist deed zijn plicht, of tenminste, hij poogde dit te doen, maar het was hem

onmogelijk eenig antwoord te krijgen.

Nu begon hij zich toch werkelijk ongerust te maken. Hij telefoneerde naar het hoofdbureau van politie, en ongeveer tien minuten later stak een kleine havenboot van de politie haar scherpe neus in de golven, en zette koers naar het grijze vaartuig, dat daar onbewegelijk als een doode walvisch op het water scheen te rusten.

Aan boord bevond zich de Hoofdcommissaris in persoon, vergezeld door twee detectives. Verder was het gewone personeel aanwezig, bestaande uit drie koppen, een brigadier, met twee agenten.

Toen de boot tusschen de pieren van de Haven uit was, groeide de ongerustheid van den hoofdcommissaris met iedere minuut, want men scheen aan boord van de politieboot niets te bemerken van de nadering van de motorvlet. Alles bleef tenminste doodstil.

Pas toen het kleine vaartuig op nauwelijks een kabellengte afstand was gekomen van het stilliggende schip kon men een gedaante met verwarde haren ontwaren, die zich met moeite naar de verschansing scheen te sleepen en met zijn armen zwaaide.

Het was Inspecteur Kennedy!

De Hoofdcommissaris nam een der agenten den scheepsroeper af en brulde erdoor:

— Verkeert Uw schip in nood, Inspecteur? Waarom hebt gij dan niet om hulp geseind? De machine stuk?

— Niet de machine, ikzelf ben stuk! antwoordde Kennedy, nauwelijks verstaanbaar.

— Maar — op welke wijze zijt gij weer aan boord gekomen na Uw gevangene te hebben afgeleverd? Men heeft U met een agent en met een grooten geboeiden kerel op de pier gezien!

— Ik heb geen voet op de pier gehad, antwoordde Kennedy met onheilsplappende kamte. Een half uur geleden lag ik nog in een staat van volkomen bewusteloosheid in mijn hut. Wees zoo goed om aan boord te komen, Mijnheer — ik zal U alles verklaren. Verontschuldig mij als ik de valreep niet laat uitzetten. Iedereen aan boord hier slaapt!

— Slaapt ? herhaalde de Hoofdcommissaris op een toon van ongelof.

— Als in het Kasteel van Doornroosje. En misschien nog wel wat vaster ! Men heeft mij dus aan wal gezien — met een agent en een gevangene ? Prachtig ! Kennedy was Raffles, de agent was zijn helper, de gevangene was zijn tweede helper !

De Inspecteur had dit alles gezegd op een sarcastischen toon en met een bitteren spot die onmogelijk is weer te geven.

Zonder tijd te verliezen en geheel ontdaan klauterde de Hoofdcommissaris, geholpen door een paar agenten aan boord van het laag op het water liggende vaartuig, en begon een rondgang over dat schip, die hem nog lang zou heugen.

In het volkslogies trof hij ruim twintig, meerendeels inlandsche, politiemannen aan, die rondom de lange tafel in een rustige sluimer verzonken waren en met het hoofd op de gekruiste armen snurkten dat het een lust was en de wanden ervan beefden, de kapitein lag stevig gekneveld op zijn krib, niet in staat om zelfs maar een vingelid te verroeren en de stuurman vond men in de bergplaats van de waarlooze kabels en touwen — het zoogenaamde kabelgat, eveneens buiten staat gesteld, zichzelf te bevrijden.

— Wat is dat ? Wat kan dat zijn ? vroeg tenslotte de Hoofdcommissaris buiten zichzelf !

— Opium ! antwoordde Kennedy laconiek. Ja, wij hadden niet met domooren te doen. Zelfs mijn uniform heeft hij gestolen, die schavuit.

Plotseling scheen hem iets in te vallen en hij schreeuwde :

— Hoe laat was het toen men mij op de kade zou hebben gezien ?

— Omstreeks zes uur in den morgen.

— En hoe laat is het nu ?

— Bijna één uur !

Kennedy rukte zich wanhopig aan zijn haren en jammerde :

— Maar dan hebben zij een nuttigen voor-sprong van zeven uren ! Die slimme duivel ! Waarom zijt gij niet eerder gekomen, chef ?

— Omdat er geen aanleiding voor was ! zeide de Commissaris ontwijkend. Pas toen er geen antwoord kwam op een draadlooze vraag, bemerkten wij dat er iets niet in orde moest zijn. Vertel mij hoe het zich heeft toegedragen en wat er gebeurd is !

Haastig, verward, gedreven door zijn zucht wraak te nemen op zijn listigen tegenstander, verhaalde Kennedy hetgeen er gebeurd was op

Charitas, hoe de geheele scheepskas was geroofd, hoe men de bemanning letterlijk in slaap had gewiegd met behulp van slaapbollen die op het eiland zelf moesten voorkomen, en hoe Raffles hem tenslotte zelf een revolver onder de neus was komen houden, en hem had doen binden.

Pas na een urenlange worsteling, die hem totaal had uitgeput, was hij erin geslaagd zich van zijn boeien te bevrijden, en toen duurde het nog een uur, voor hij de stevige deur van zijn hut had kunnen openen.

Hij had seinen willen geven — de radio was onbruikbaar gemaakt en zelfs de seinvlaggen waren verdwenen.

Hij had de aandacht willen trekken door het kleine snelvuurkanon op de voorplecht af te vuren — alle granaten waren verdwenen, overboord geworpen !

Toen had hij getracht geheel alleen de machine in werking te stellen en het anker te lichten.

Raffles en de zijnen had tenslotte de laatste druppel benzine laten wegloopen.

Dit alles was nauwelijks tien minuten geleden geschied en hij was nog zoo versuft en verward geweest dat hij, na de ontdekking van zijn slapende manschappen niet eens aan den kapitein en den stuurman had gedacht.

De hoofdcommissaris had zwijgend toegeluisterd met opeengeklemd lippen.

Toen gaf hij op korten toon zijn bevelen.

Met den motor kon men het anker niet meer ophalen, en men moest dat dus met vereende krachten eigenhandig doen.

Vervolgens werd er een tros uitgebracht van de politievlet naar de machteloos geworden motorboot, en langzaam werd het grijze vaartuig naar de haven gesleept.

En niet zoodra hadden de politiemannen weer voet aan wal gezet, of geheel Point-de-Galle werd in rep en roer gebracht en begon in alle hoeken en gaten te zoeken naar den man, die op zulk een brutale en slimme wijze de rol had gespeeld van Inspecteur Kennedy.

De stad is niet zeer groot, telt een zeer groot aantal inlanders onder haar bevolking, en het drietal moest dus zijn opgevallen.

Menigeen had den zwaargebouwden westerling dan ook gezien — maar de berichten waren wel in staat, den Hoofdcommissaris wanhopig te maken, want aan de vier hoeken van de stad was die groote kerel gesignaleerd, en dat binnen een tijdsverloop van een half uur ! Maar tenslotte concentreerde deze inlichtingen zich om het spoorwegstation ! Want men wist

de chauffeur te ontdekken van de huurauto, waarin de gewaande Kennedy met zijn gevangene had plaats genomen. De man verzekerde, dat hij het drietal naar het station had moeten rijden, en daar had men inderdaad iemand gezien in de uniform van inspecteur, die vergezeld was van een krachtig gebouwd man. Van boeien echter had niemand iets bespeurd. Men poogde na te gaan naar welke stad hij kaartjes had gekocht, maar hier stuitte men reeds weder op een moeilijkheid.

Er waren in den loop van den dag twee en negentig spoorwegbiljetten gekocht, maar de man aan het loket kon zich volstrekt niet herinneren dat een van die reizigers opvallend groot was geweest of een uniform van Inspecteur had gedragen.

De derde man had dus waarschijnlijk de kaartjes genomen — de zoogenaamde politie-agent Maar — dat was een inlander geweest. Was die man medeplichtig? Was hij misschien omgekocht of, nog eenvoudiger, was het de vriend van Raffles die zich had vermomd?

Op al die vragen kreeg men geen antwoord. Echter — een ding stond wel vast de vluchtelingen hadden zich naar het Noorden begeven. Ceylon heeft maar een enkele spoorlijn, die van Matara naar Manar loopt.

Het stukje lijn van Point-de-Galle naar eerstgenoemde plaats is zeer kort en de loket-beambte wist met volmaakte zekerheid, dat hij naar Matara slechts twee kaartjes had verkocht en wel aan een Indische vrouw, die haar oude moeder vergezeld.

Nu is op een eiland als Ceylon de treinenloop uit ter aard niet zeer aanzienlijk.

Tusschen zes en twee uur in den middag waren er slechts twee treinen in noordelijke richting vertrokken.

De eerste had Manar slechts een paar uren geleden bereikt, de andere echter kon zich pas halverwege bevinden, in de buurt van Kurunega.

Onmiddellijk werden er telegrammen naar deze plaats gezonden met verzoek om inlichtingen.

Uit den eersten trein waren in de genoemde plaats inderdaad drie mannen uit den trein gestapt, waarvan er een opviel door zijn grootte!

Onmiddellijk werd er een onderzoek ingesteld, en nog geen half uur later bleek het dat deze drie reizigers behoorden tot een rondtrekkend circus, en tezamen een „nummer” vormden.

En terwijl de verwarring dus toenam, terwijl

de telegrammen heen en weer vlogen over de lijn, terwijl de commissaris van politie in Galle hemel en aarde bewoog, om van het eiland Ceylon, dat omstreeks 280 mijlen lang is en 120 mijlen breed, een kooi te maken, waaruit het wild onmogelijk kon ontsnappen, zaten Raffles en Brand rustig naast elkander in een coupé der eerste klasse, van den trein, die in volle vaart Noordwaarts stoomde naar de havenplaats Manar.

De treinen op Ceylon loopen vrij snel, maar wat hun inrichting betreft kunnen zij niet halen bij de moderne, internationale luxetreinen van Europa.

De coupe's zijn allen afzonderlijk, en voor een D-wagen is ook geen aanleiding want de langste rit duurt op zijn hoogst vier uren.

De twee vrienden hadden geruimen tijd gezweven, en het station Kurunega lag reeds lang achter hen, toen Brand begon, naar buitenstarend in de felle zon, die onbelemmerd over de sawahs en de suikerrietvelden brandde:

— Ceylon is een eiland, Edward.

— Een half uur geleden besloot je een tirade met dezelfde klacht, Brand! zeide Raffles glimlachend. Ik meen erop te hebben geantwoord, dat er voorbeelden bekend zijn van eilanden, die men ongehinderd heeft kunnen verlaten!

— Charitas was onbewoond! Ceylon echter heeft uitstekend ingerichte diensten die van de Politie, die van het Toezicht in de Haven, die van het Toezicht op de Vreemdelingen! En zoo verbazend groot is Ceylon ook niet — het is nog niet eens zoo groot als Nederland — het heeft een betrekkelijk kleine, blanke bevolking — en men kan het afsluiten als een flesch! Nergens zullen wij een schip kunnen krijgen. De telegraaf is vlugger dan de trein, Edward. Reeds een paar uren wordt op iedere havenplaats geloerd naar verdachte vreemde lingen. Zoodra wij een boot huren zal de verhuurder ons voor een handvol ropeien aan de politie verraden.

— Brand, wij zouden de politie kunnen overbieden, als wij dat wilden, hernam Raffles hoofdschuddend. Maar zelfs dat geld zouden wij in onze zak kunnen houden, Komaan, komaan er zijn toch nog wel middelen om een zee-engte over te steken van nauwelijks vijftwintig mijlen breedte, zonder zoovee omslag te maken, en een boot te huren! Ik kan er een koopen — of ik kan er een leenen, ook al zou de leener niet bereidwillig zijn. Maar je hebt iets heel belangrijks vergeten Brand, en dat is, dat Ceylon eigentijk geen volmaakt

eiland meer is! Nog slechts weinige jaren geleden is de Adamsbridge in gebruik genomen die Ceylon verbindt met het vaste land van Engelsch-Indië en over dien brug rijden treinen!

— Alsof men die treinen niet nauwkeurig in het oog zou houden! riep Brand uit. Wij moeten uitstappen in Manar en men zal ons onmiddellijk in den kraag grijpen.

— Ik heb je zelden zoo opgewonden gezien, Brand en die opwinding schijnt je zelfs te verleiden tot platte uitdrukkingen. Men zal geen hand uitsteken naar onzen kraag, ik ben er zeker van!

Brand keek Raffles een oogenblik strak aan en vroeg toen langzaam:

— Je vertrouwt op Henderson?

— Ik vertrouw op hem, zooals ik op jou vertrouwd heb toen hij en ik gevankelijk van ons eiland Charitas op de politieboot werden gevoerd, en heb ik dat vertrouwen beschaamd?

Brand kreeg een kleur, greep Raffles' hand en riep uit:

— Vergeef het mij, ik gevoel mij gedrukt en onrustig. Misschien komt het van de ontzaglijke warmte. Maar het was me alsof dit avontuur voor ons ditmaal slecht zou afloopen. Ceylon werd voor mij een reusachtige gevangenis waaruit geen ontsnappen mogelijk was.

— Dwaasheid, Brand! Er bestaan geen gevangenissen waaruit men niet kan ontsnappen vroeg of laat. Schrandigheid en geduld overwinnen zelfs de dikste muren.

— Reizen wij nu door tot Manar?

— Dat is te zeggen — niet rechtstreeks! Wij stappen uit op het kruispunt Madawachchi.

— Je wilt dus naar Jaffna gaan — je wilt de Straat van Palk oversteken? riep Brand opgewonden uit.

— Neen Brand! Ik wil alleen maar dat de politie dat zal kunnen gelooven, want van ieder element van verwarring moeten wij gebruik maken. Wij zullen op het bewuste kruispunt eenvoudig een trein overslaan, zoodat wij pas tegen het vallen van de duisternis Manar bereiken.

Maar — ook in Madawachchi zal de politie gereed staan om ons te ontvangen! Het is waar — jij hebt je van je uniform ontdaan evengoed als ik van de mijne, wij zijn thans deftige touristen, maar je hebt met alle geweld het geld bij je willen houden, het geld uit de politiekas!

— Mijn waarde, — ik moet toch reisgeld hebben? vroeg Raffles kalm.

Alles goed en wel — maar als men dat geld

vindt, zal men de bankbiljetten herkennen, waarvan de nummers natuurlijk genoteerd zijn. Edward.

— Brand, die kans zal ik niet loopen, want wij verlaten de trein voor dat wij het station bereikt hebben. Ik geloof dat het zoo ongeveer tijd wordt ons voor deze kleine, gymnastische oefening voor te bereiden.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd, stond op en nam zijn klein valies uit het net. Het voorwerp was splinternieuw en had nog dienzelfden ochtend, heel in de vroege deel uitgemaakt van een eerzaam zadelmaker, die inplaats van deze tasch aan een lange riem, een goudstukje zou vinden, dat hem dubbel en dwars moest schadeloos stellen voor het geleden verlies.

Hij opende het, onderzocht even den inhoud, knikte goedkeurend, en hing de tasch over zijn schouder.

Hij stak even zijn hoofd uit het portier-raampje, trok het snel weer terug en zeide kortaf:

— Het is tijd!

Op hetzelfde oogenblik begon de trein haar vaart te minderen.

Hij reed over een holklinkend viaduct dat een geheel verlaten weg overspande, en toen werd het plotseling stikdonker in den wagon.

— Wat is dat? vroeg Brand verschrikt.

— Een tunnel! antwoordde Raffles lakoniek. Zij is vijf minuten rijden lang en wij zullen de de trein verlaten moeten hebben, zoodra hij weer uit den berg tevoorschijn komt. Volg mij! Niemand kan ons hier zien. Wij zullen langs de treeplanken den achtersten wagontrachten te bereiken.

Raffles had het volmaakt rustig gezegd, maar Brand begreep zeer goed, welke gevaren er aan dezen tocht verbonden waren.

De tunnel had juist genoeg ruimte, om den trein met de locomotief doorgang te verleenen en de minste onvoorzichtige beweging kon dus, ook al had de trein zijn vaart verminderd, den dood brengen.

Toch aarzelde hij geen seconde. Hij hoorde hoe Raffles het portier opende, heel voorzichtig, opdat het niet tegen den tunnelwand zou slaan, hij volgde hem op de treeplank en sloot aanstonds het portier weer.

Op de tast zich dicht aandrukkend tegen de wagonwanden en zich bukkend opdat zijn hoofd niet boven het venster zou uitsteken volgde Brand Raffles, totdat hij bijna tegen hem aanbotste.

Het einde van den wagon waarin zij gezeten

waren was, bereikt.

Brand wist dat er nu nog twee kwamen.

De heftige zuiging wierp hem bijna van den plank, en toch moest er nu worden overgestapt en hij kon bijna niets zien.

Onwillekeurig greep hij voor zich uit en hij ontmoette de sterke hand van Raffles, die hem bij den bovenarm vatte.

Aan dien greep vertrouwde hij zich toe, want hij wist dat Raffles in deze duisternis die voor hem ondoordringbaar was als een kat kon zien.

Hij tastte zoover mogelijk vooruit met zijn rechtervoet, en hij meende reeds te zullen vallen toen een ijzersterke vuist hem vastgreep en op den anderen wagen trok.

Reeds was zijn hand weer geklemd om een van de ijzeren portierstangen, en verder ging de gevaarlijke tocht.

Gelukkig reed de trein steeds langzamer, met een vaart die nog geen veertig kilometers per uur bedroeg.

Het overstappen op den laatsten wagen had plaats in een zwakke schemering, want reeds drong het daglicht aan het einde van den tunnel weer binnen.

Vlugger konden de twee mannen niet verder gaan en zij hadden juist het uiteinde van de laatste treep plank bereikt, toen de locomotief weer in het felle zonlicht verscheen.

— Opgelet nu ! beval Raffles, de oogen strak op het uiteinde van de tunnel gericht.

Bijna op hetzelfde oogenblik lieten de twee mannen zich, half verblind door het plotselinge sterke zonlicht, vallen, waar zij in het hooge, dorre gras rolden en een poosje als versuft bleven liggen.

Op een afstand van een kwartier uur gaans, verrees het modern ingerichte station.

De twee mannen wachtten nog even, en drongen toen het kreupelhout binnen, links van de spoorbaan gelgen

Toen zij er weer uit kwamen hadden zij een volkomen gedaante verwisseling ondergaan niemand zou stellig uit die twee inlanders met hun bijna zwarte huid hun witte gewaden en hun tulbanden de deftige toeristen van zooeven hebben herkend.

Langs een zeer grooten omweg bereikten zij het station en afzonderlijk gingen zij het binnen.

Het was een gevaarlijk oogenblik, want Brand kende de inlandsche taal slechts zeer gebrekkig. Gelukkig echter sloeg niemand acht op hen, en een paar minuten later stapten zij in de voor de inlanders bestemde wagen achter aan den trein, die verder ging naar Manar.

Vrij laat in den avond kwamen zij daar aan.

De duisternis was zoo goed als volkomen.

Zij zagen onmiddellijk dat er aan het station veel politie aanwezig was, die de reizigers scherp monsterden.

Er waren echter dien avond zeer veel inlandsche reizigers, en met den grooten drom mede, bereikten zij het plein voor het station.

Onmiddellijk verlieten zij de stad, en begaven zich naar de kust.

Aan hun rechterhand verhieven zich de machtige pijlers van de Adams Bridge, een der stoutste bouwwerken van dezen aard.

Raffles begaf zich zonder eenige aarzeling, in de richting van een klein visschersgehucht.

Bij een zware tamarindeboom trad hun een groote gedaante in den weg, gekleed in een grijs linnen zakvormig gewaad.

— Alles in orde James ? vroeg Raffles lusterend.

— Alles in orde, Mylord antwoordde de man in den grijzen hobbezak.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

DE TEMPEL VAN DINDIGUL.

De dag was nog niet aangebroken, toen de arme visschers van het kleine gehucht hun prauwen reeds te water lieten om in zee te steken.

Machtig en duister verhief zich de geweldige brug, die half een viaduct is, te rechterzijde.

Er bevinden zich daar talloze kleinere en grotere eilandjes, en de granietbodern ervan werd dankbaar benut door de architecten en de ingenieurs om als steunpunt te dienen.

Een flauwe bries nam toe in kracht, naar mate de nacht vorderde, en dreef de kleine visschersschuitjes snel voor zich uit.

De vloot telde er omstreeks tachtig, die al spoedig ver uiteen lagen, op zoek naar een gunstige vischplaats.

Het duurde niet lang of de vaartuigjes dreven, langzaam, met gestreken zeil naar het midden van de breede zeestraat, die Ceylon scheidt van het vasteland van Indië.

Er was echter nog geen uur verstreken, of het weder, dat al dien tijd prachtig was geweest, sloeg om met die snelheid, die aan de Tropen eigen is, en die de vaart in deze wateren zoo gevaarlijk kan maken, terwijl deze eensklaps opstekende rukwinden jaarlijks duizenden slachtoffers eischen.

De bui kwam opzetten uit het Zuid-Oosten en allerwege zag men onmiddellijk de verschrikte visschers hun zeil weer hijschen, ten einde, als het nog mogelijk was, voor de bui uit te loopen, en nog tijdig de overzijde van de zee-engte te bereiken, daar er geen sprake van kon zijn, terug te varen, tegen den harden wind in, die iedere minuut in kracht scheen toe te nemen.

Het water, dat bijna rimpelloos was geweest kroonde zich als bij tooverslag met wilde golven, en in het Oosten kleurde de hemel zich koperkleurig, terwijl vale, loodgrijze, zwavelgele wolken met ongehoorde snelheid aan den gezichtseinder kwamen opzetten.

Onder de visscherschuitjes was er een, die het zwaarder te verantwoorden scheen te krijgen dan de ander, want dit vaartuigje was het zwaarst geladen.

Er bevonden zich namelijk drie mannen aan

boord, en een hunner was zoo zwaar en krachtig gebouwd dat hij wel voor twee Ceylonneezen kon gelden, die over het algemeen vrij klein en tenger zijn.

Het vaartuigje lag dan ook tamelijk diep, en het had moeite, den kop op de golven te houden.

De visscher die aan het primitieve stuur zat had moeite genoeg, het niet uit zijn handen te laten slaan door de rukkende trekkende golven.

Als een troep opgejaagde zwanen, trok de geheele visschersvloot kustwaarts.

Iedere andere poging om te ontkomen zou ook nutteloos zijn geweest.

Men moest voor den krachtigen wind afhouden, en de eenige kans op redding was hierin gelegen, dat men het vasteland van Indië zou bereiken en een veilige baai zou kunnen opzoeken voor de storm zijn hoogtepunt had bereikt.

Een half uur verstreek, en de kust kwam in het gezicht.

De vlugste visschersbooten hadden haar zelfs reeds bereikt, en de opvarenden maakten dat zij in een of anderen inham kwamen zoodat zij beschermd werden door de rij van hooge klippen, die hen gedeeltelijk afsloten.

Bijna alle scheepjes bereikten, voor de storm in alle hevigheid losbarstte de veilige haven.

Een sloeg er in de branding om, en de twee opvarenden werden ernstig gewond aan land gesmeten en door hunne makkers in veiligheid gebracht.

Met de zwaar geladen boot echter scheen het noodlottiger te zullen eindigen. Het was duidelijk dat het scheepje niet lang meer weerstand zou kunnen bieden aan de golven die het beukten. Het werd met razende snelheid voortgejaagd, en dreigde de pletter te zullen loopen op den rand van klippen, die, op een tamelijk vereenzaamde plek van de kust de redding brengende baai omgaven.

Eensklaps scheurde het zeil van den korten mast en het scheepje leek nu geheel hulpeloos.

Met angstige gezichten, onder het aanroepen van Brahma stonden de visschers langs de kust geschaard en verwachtten ieder oogenblik den ondergang van het ranke hulkje.

Een laatste, monsterachtige golf echter, tilde de prauw juist over den rand van klippen heen, en het plofte neer op een vadem lengte van het strand, brak in tweeën, en wierp de drie mannen met kracht op de harde rotsen.

Met moeite wisten zij zich buiten het bereik van de woedende golven te brengen en vielen weer neer temidden van haastig toegesnelde visschers.

En toen geschiedde er iets vreemds en waren deze brave lieden getuige van een voorval dat hen beurtelings met verbazing, schrik en wantrouwen vervulde.

De grootste man had, en dat was zeer vergeeflijk, — met kracht uiting gegeven aan zijn misnoegen en woede over den afloop van dezen vruchtelozen tocht — maar hij had het gedaan in een taal die een visscher van Ceylon wel heel zelden zal gebruiken — in het zuiverste Cockney Engelsch.

Daarbij echter was het niet gebleven.

Er was blijkbaar iets niet in orde met de huidskleur van den man, want toen hij met krachtige hand zijn geschaafde scheen begon te wrijven, toen wreef hij, geholpen door het zeewater waarschijnlijk, meteen zijn bruine huid weg!

Met uitpuilende oogen zagen de visschers het aan, hoe daar een roze huid tevoorschijn kwam, bij kleine en groote plekken, die geenszins behoorde bij een visscher op de kusten van Ceylon.

Een zijner beide metgezellen, had hem een oogenblik zwijgend gadeslagen en zeide nu op strengen toon, eveneens in het Engelsch:

— Het is al meer dan voldoende geweest, James! Die vertooning kan de ernstigste gevolgen hebben, houdt je dat voor gezegd!

De reus hield eensklaps op met wrijven en keek beteuterd van zijn been naar Raffles, die daar met gekruiste armen tegenover hem stond.

— Het komt mij voor dat ik iets misdaan heb, Mylord? vroeg hij hikkend.

— Het verheugt mij, James, dat jezelf tot dit inzicht bent gekomen. Kun je loopen? Sta dan op, en laten wij verder gaan voor die bruine — ik meen die echt-bruine lieden al te nieuwsgierig worden en onderzoek gaan doen wat die verkleedpartij te beduiden heeft.

Henderson kwam overeind, nog een beetje hinkend, en zelfs onder de bruine vert op zijn gelaat was het te zien dat hij bloosde van verlegenheid en zelfbeklag. Hij keek Brand hulpeloos aan, die moeite had, zijn lachen te verbergen, en mompelde toen:

— Ik geloof dat Mylord boos op mij is, Mijnheer Brand. Zal ik die bruine schavuiten de hersens inslaan? Dan kunnen zij ons schade doen en ons niet verklappen.

— Ik zou het maar niet probeeren, James, antwoordde Brand meesmuilend. Jij bent geen Simpson en die brave kerels zijn geen Philistijnen.

— Maar hij heeft toch wel het ezelskakebeen! zeide Raffles op ernstigen toon.

Henderson boog zijn groot hoofd en zei mismoedig:

— Dat heb ik verdiend! Mylord heeft gelijk — ikzelf kan voor twee ezelskinnebakken zorgen.

— Het is niet jouw schuld, James, meende Brand vergoelijkend. Niemand had dien storm kunnen voorspellen. Het is maar jammer, dat wij hier ver van een bewoonde stad af zijn — Tuticorin ligt minstens 30 mijlen hier vandaan — de orkaan heeft ons geheel uit onze richting gedreven. Maar wij kunnen niet hier blijven — een dozijn van die kerels begint al verliefde blikken op de groote kapmessen in hun gordels te werpen!

— Kom mede, beval Raffles kortaf. Wij zijn gestrand in de nabijheid van een rivier, en wij zullen den oever volgen totdat wij een veiliger plek hebben bereikt. Die visschers zullen wel hier blijven want zij kunnen hun vaartuigen niet in den steek laten. In ieder geval — wij moeten verder.

En zonder zich verder nog om de visschers te bekommeren die op een hoop bijeen stonden en blijkbaar besluiteloos waren, wat te doen, gingen de drie mannen haastig verder het strand op, hielden rechts aan, en bereikten zoo de deels begroeiden, deels kalen en zandigen oever van een vrij breeden rivier, die zich op twintig uren gaans van Tuticorin in de Golf van Manar stort.

De storm had zich nog steeds niet gelegd, ofschoon aan den Oostelijken gezichtseinder helderde de hemel reeds weder op, en binnen een half uur zou de Orkaan even spoedig geluwd zijn, als hij was opgestoken.

Er stonden eenige ruwe hutten aan den oever maar er viel geen levende ziel te bespeuren.

— Voortgemaakt! zeide Raffles nogmaals kortaf.

— Maar Henderson is gewond — hij bloedt! riep Brand uit.

— Dan kan hij onder het loopen het bloed stelpen met zijn hoofddoek. Er is nu geen tijd voor gevoeligheden!

— Maar waarom niet, wij zijn hier voor het

oogenblik veilig!

— Wij verkeerden in het grootste gevaar Brand, want je schijnt niet gezien te hebben dat wij geland zijn in de nabijheid van een aanzienlijk dorp. De visschers zullen daar heen gaan. Zij kunnen het dorp in een uur bereikt hebben. Er moet daar een of andere Engelsche beambte wonen, dien zij zullen waarschuwen, al was het maar in de hoop op een betoening. Langs de geheele kust is ons avontuur reeds bekend en men zal aanstonds met de achtervolging beginnen.

— Maar er is hier nergens een gebaande weg! Zij kunnen niet van een auto gebruik maken, riep Brand uit. die toezag hoe Henderson zijn tulband ontvouwde en om zijn gewond been knoopte.

— Er loopt een gebaande weg langs de kust Brand, en daarover rijden wel degelijk auto's. Het is dus zaak dat wij zoo diep mogelijk het binnenland intrekken en rustig wachten tot de storm zich heeft gelegd — en daarmee bedoel ik ditmaal de storm van verontwaardiging en wraakzucht.

Verderop kunnen wij in den trein trachten te komen, die van Tuticorin naar Madoera rijdt — en als wij eenmaal daar zijn, dan zet ik het den knapste, ons te achterhalen, want het is een groote stad, met bijna driehonderd-duizend inwoners, samen gesteld uit alle rassen der wereld. Vooruit dus, en niet getalmd.

Brand maakte geen tegenwerpingen meer.

En zwiingend begonnen de drie mannen den rivieroever te volgen, totdat zij, omtrent een uur later, een klein gehucht bereikten, waar zij van een inlander een soort van boerenkar op twee wielen met twee sterke ossen bespannen huurden.

De man, die volstrekt geen wantrouwen koesterde, daar Raffles zijn taal onberispelijk sprak en er door den tulband niets meer te zien was van de Europeesche huid van Henderson, zou meegaan tot het volgende groote dorp, dat zij bij het vallen van den avond hoopten te bereiken.

Dat geschiedde dan ook inderdaad, na een tocht van zeven uren, met twee uren rust ertusschen, over een tamelijk goeden grindweg, die steeds den oever volgde van een rivier, waarover eenige prauwen, platboomde vrachtschepen, en ook eenige sierlijke, witgeschilderde plezierjachten voeren. Dat alles scheen het egendom van Engelsche, rijke bestuursbeambten, wier witgepleisterde villa's men kon zien liggen tusschen het groen van dadelpalmen,

waring's en andere tropische, machtig bloeiende boomen.

— Zij zouden raar op hun neus kijken, bepeinsde Henderson, als zij wisten wie er hier voorbijrijden! Het zou mij zelfs niets verwonderen als Mylord eenige van hen persoonlijk kende.

Raffles betaalde bij den ingang van het dorp den overeengekomen prijs — gelukkig was het lederen zakje met geld, dat Raffles zich stevig om het middel had gebonden, behouden gebleven — en de drie mannen zagen hoe de kleine huifkar zich dadelijk weer op den terugweg begaf voortgetrokken door de schijnbaar onvermoeide ossen.

— Wat nu? vroeg Brand, zoodra zij het knarsen van de breede wielen over het grind niet meer hoorden.

— Slapen! zei Raffles laconiek. Er zal hier wel iemand zijn die ons op wil nemen, morgen bij het krieken van den dag gaan wij verder.

Bij een eenvoudigen boer vonden zij een onderkomen, en zij kregen een vrij groot vertrek, een voormalige schuur, waar het nog rook naar gedorschte rogge en naar gepeld koren.

Raffles onderzocht de wonde van Henderson, ging bij den boer een zalfje halen, smeerde die op een lap linnen, en bond die om het been van Henderson.

Vervolgens legden de drie mannen zich dadelijk ter ruste en sliepen den geheelen nacht zonder ook maar een enkele maal te ontwaken, gehard als zij waren en gewend om zelfs het hardste hout als legerstede te aanvaarden.

Den volgenden morgen stonden zij zeer vroeg op en kregen van den boer een goed ontbijt van maiskoeken, een soort pap van havermeel, wat koud vleesch, schapenkaas en tomaten.

Raffles betaalde den man vorstelijk — en de boer nam het geld met een eigenaardige glimlach om zijn dunne lippen in ontvangst.

Toen de drie mannen ongeveer een kwartier opweg waren, zeide Brand:

— Je hebt hem wel zeer vorstelijk beloond!

— Dat was misschien onverstandig van me Brand!

— Hoezoo? De man scheen er bijzonder mee te schijn ungenomen! Hij tachte!

— Ja, hij tachte — en misschien zal hij over eenige uren weer lachen, want die man zal ons verraden, zoo zeker als de zon schijnt, zoodra de politie hier mocht langs komen, hem onder-vraagt, en hem een belooning in het uitzicht stelt! Maar zoolang wij nog niet gegrepen zijn

is er nog niets verloren! Wij zijn goed uitgerust, wij hebben geld, wij kunnen ons zelfs rijk noemen en wij hebben eenig voedsel medegenomen.

— Maar mijn sandalen beginnen te slijten, mylord, klaagde Henderson.

— En mijn kleur begint aan de knieën wat af te slijten, mopperde Brand.

— De kleur is gemakkelijk nieuw te maken, Brand, en jij kunt je sandalen verzoelen met een paar palmenbladeren, James. Als ik het er voor houden mag dat er een einde is gekomen aan het weeklaag, dan zullen wij verder gaan.

Henderson en Brand wierpen een tersluikschien blik, maar zij wachtten er zich wel voor, nog met een enkel woord te gewagen van den toestand, waarin zij zich bevonden.

Spoedig genoeg waren zij in de gelegenheid, het ijzersterke geheugen en de merkwaardige kennis van het land, van Raffles te bewonderen, want een paar uren later wisselde hij weder van vervoermiddel, en bijna den geheelen dag lang voer men in een gehuurd vaartuigje de rivier op, die hier bijna geen verval had — en dat had Raffles onthouden, ofschoon hij maar een enkele keer op deze plek was geweest, bijna acht jaren geleden.

Dien nacht sliepen de drie mannen in de open lucht, ver van iedere bewoonde plek en onvermoed gingen zij den volgenden dag weer verder, steeds de rivier volgend, eenige uren achtereen, soms langs een nauwelijks begaanbaren weg, soms dwars door akkers en sawahs heen, namen des middags een paar uren rust, trokken verder en sliepen aan den voet van een reusachtigen apenbroodboom. Het voedsel was natuurlijk reeds opgeteerd, en zij voedden zich met de rijpe vruchten van den boom die hen beschutte, met kleine krabben uit de rivier die Henderson wist gaar te stoven boven een klein houtvuurtje, met aardnoten, en met bananen.

Het was op den middag van den vierden dag; zij volgden sedert eenige oogenblikken weder een zeer goeden weg die van uit het Westen met een groote bocht naar de rivier toeboog, toen Brand stilstond en uitriep:

— Een brug!

— En ditmaal is het geloof ik een spoorbrug, Mijnheer Brand. Ik had het begrip verloren dat wij hier in een land reizen waar men ook spoorwegen vindt.

Raffles wierp den reus een eigenaardigen blik toe en zei:

— Misschien zijn er nog altijd wel te veel James, want langs den spoorweg vindt men

onveranderlijk een telegraafdraad. Intusschen — het verheugt mij dat wij deze brug bereikt hebben.

— Waarom? vroeg Brand verbaasd. Wat hebben wij aan die brug?

— Wij hebben niets aan die brug, mijn waarde — maar wel aan den trein die erover heenrijdt, en die binnen twee uren Madoera moet bereiken!

— De trein zal niet stoppen, ik zie hier nergens een station riep Brand uit, zelfs geen halte!

— De trein zou stoppen — als de brug open zou staan!

— Maar die staat niet open — en de brugwachter zal haar ook niet opendraaien behalve op de officieele uren!

— Maar als er een roode vlag zou staan, Brand, dan zou de machinist toch stoppen voor de brug, of ze open is of niet!

Brand keek Raffles verbluft aan en hernam:

— En als de bruggewachter zou weigeren die vlag uit te steken — want ik geloof nu dat ik je plan doorzie. —

— Dan zouden wij er hem toe moeten dwingen, Brand! Overigens, ons debat is tamelijk onvruchtbaar want ik zie, dat het geen draaibrug is, hetgeen ook overigens overbodig is voor een onbevaarbare rivier voor groote schepen, en er is dus ook geen bruggewachter.

— Maar dan evenmin een roode vlag! riep Brand zegevierend.

— Een roode vlag hebben wij! zei Raffles kalm.

— Waar is die dan?

— Daar — om het been van onzen reus! gaf Raffles ten antwoord op den vuurrooden tulband wijzend, die nog altijd bij wijze van verband om het been van Henderson geknoopt zat.

— Edward — je bent een genie! jubelde Brand, die nu eensklaps den geheelen toeleg doorzag.

— Het verheugt mij dat het nu en dan door mijn besten vriend erkend wordt! zeide Raffles met een glimlach.

Zij gingen haastig verder in de schaduw der boomen langs den rivieroever.

De plek was zeer stil.

De spoordijk was niet zeer hoog en zij zouden er gemakkelijk tegenop kunnen klauteren.

Henderson had de doek reeds losgewikkeld van zijn been en er met zijn mes een recht-hoekig stuk uitgesneden hetwelk hij bevestigde aan een geschilden, rechten tak.

De drie mannen hielden zich vervolgens een

uur bijna schuil in de verkwikkende schaduw van het geboomte, dat hen tevens aan het oog van degenen die zich op de rivier bevonden verborg terwijl zich aan beide zijden van de spoorlijn hetzij dorre vlakten, hetzij kunstmatig besproeide rijst- en graanakkers uitstrekten.

Slechts heel in de verte waren eenige boerenhuizen te zien van riet en hout opgetrokken.

Plotseling hief Raffles het hoofd op en luisterde scherp.

Hij klom op den spoordijk en legde het oor op de rails.

Toen zeide hij op gedempten toon :

— Het is tijd om te handelen, de trein is binnen tien minuten hier — en bedenk wel — wij moeten hem tot iederen prijs tot stilstand brengen — wij moeten met die trein naar Madoera, anders zullen wij gevat worden.

— Gelooft u dat dat ze ons spoor hervinden zullen ?

— Ik ben er bijna zeker van Brand. Juist door de schaarsche bevolking van dit gedeelte van Indië zijn wij overal des te meer opgevallen. Henderson is voor een Ceylonees eigenlijk anderhalf hoofd te groot.

— Wat spijt mij dat Mylord, zeide Henderson berouwvol. Had U niets anders van mij kunnen maken ?

— Helaas, dat was onmogelijk, James antwoordde Raffles met een glimlach. En nu opgepast, ik zal de vlag vlak naast het spoor planten. Hier is een door den bliksem getroffen boom, waarvan de stam op eenigen afstand wel zou kunnen doorgaan voor een levend mensch. De machinist zal denken dat er met de brug iets zal zijn gebeurd, en de trein doen stoppen of althans zeer langzaam doen rijden. Wij echter zullen ons verbergen achter dat scherm van matten, hetwelk een verstandige boer langs zijn akker heeft geplant, teneinde te beletten dat het grind van de ballast door de snelrijdende treinen op de teere rijstplantjes komt of dat de stoom uit de locomotief ze verschroeit. Zoodra de trein stilstaat sluipen wij op den laatsten wagon toe, klimmen op de buffers, en vandaar op het dak van den laatsten wagon. Dan kruipen wij op onze buik naar voren, — tot in den goederwagen. Vindt men ons daar — dan zal de vinder een paar onaangename oogenblikken doorbrengen en nu — aan het werk !

Raffles nam de geïmproviseerde noodvlag ter hand, en plantte ze dicht naast de rails stevig in het ballast-bed. De zwakke bries deed de vlag uitwapperen. En werkelijk geleek het wel een weinig of een man in de schaduw van

het geboomte onbewegelijk en dreigend de wacht hield.

De drie mannen gingen naar den verlaten akker, legden zich op hun buik neder aan het einde van het scherm van biezen, dat meer dan een meter hoog was, en omstreeks honderd meter lang.

Het was dus zoo goed als onmogelijk, dat zij door het rijpersbneel konden worden gezien, zoolang zij den trein niet verlaten hadden.

Zij lagen daar nauwelijks of hun oor vernam in de verte het dreunend geweld van den snelnaderenden trein.

Zij hieven een weinig het hoofd op en zagen reeds de machtige locomotief die stoom en roet uitbraakte — en toen hoorden zij met kloppende harten eensklaps het bekende, piepende, knarsende geluid van de remblokken, die tegen de wielen aansloegen.

De machinist had dus reeds het onveilige sein gezien, en had werktuigelijk de stoompijp afgesloten, en de Westinghouse-rem in werking gesteld.

De grond dreunde terwijl de trein in zijn geheele lengte langzaam voorbij de drie mannen schoof.

Alle zes wagons waren reeds voorbij, maar nog reed de trein, hoewel langzaam, toen zij op een teeken van Raffles ijlings opsprongen en in een oogwenk op de buffers van de laatste wagon zaten.

Hier was het weer Henderson, die Raffles en Brand met zijn geweldige armen steunde en hielp, en hen als kinderen boven op het dak van den laatsten wagon schoof, om dan zelf te volgen, wat niet zoo gemakkelijk was, want er bevond zich geen laddertje aan de achterzijde.

Hij was daar nauwelijks of de trein stond stil en de drie mannen hoorden duidelijk portieren openen, verschrikte stemmen van reizigers en daarop de bevelen van den Hoofdconductor, een blanke.

Deze had natuurlijk aanstonds gezien, dat de zoogenaamde man bij de roode vlag een boomstam was en dat de vlag zeve, niets anders was dan een roode tulband-ap maar voor alle zekerheid betrad hij toch de brug, vergezeld door twee conducteurs, bij wie zich ook nog de machinist voegde en overtuigde zich dat alles in de beste orde was.

Men zocht nog even naar den dader van deze kinderachtige en gevaarlijke grap maar omdat een trein geen omnibus is beklommen de mannen vloekend en scheldend locomotief en trein, na de vlag te hebben verwijderd.

De stoomfluit gilde, de portieren flapten weer dicht en de trein zette zich langzaam weer in beweging, reed over de brug, kreeg snel groo-tere vaart — en toen pas boog Raffles zich naar Brand over en zeide met een veelbeteekenenden glimlach :

— Je ziet dat ik gelijk had, Brand — en dat het hoog tijd was ! Kijk maar eens naar den straatweg, daar achter ons !

Brand wendde het hoofd om en slaakte een kreet.

Heel in de verte reden over een weg een paar auto's en hij meende het glinsteren van koperen knopen te zien op blauwe uniformen.

Toen riep hij verschrikt uit :

— Zij zullen ook over de brug reizen.

— Die is inderdaad ook ingericht voor auto-verkeer, zeide Raffles kalm.

— Dan kan het niet anders of zij zullen ons vroeg of laat zien, als de weg dien zij volgen zich niet te ver van de spoorbaan verwijdert.

— Dat zullen zij ook, Brand, en daarom is nu de tijd aangebrosen, de goederenwagen te gaan opzoeken ! Wij hebben ongeveer vijf of zes minuten om dat doel te bereiken — meer niet.

De mannen schoven zich voort, en dat was een gevaarlijke tocht, want tusschen iederen wagon en den volgenden bevond zich een afstand van bijna een halven meter en zij durfden zich niet oprichten, om er overheen te stappen, uit vrees dat men hen zou zien vanuit de auto's.

Maar de noodzaak verleende hun kracht en behendigheit, en tenslotte bereikten zij het dak van den langen goederenwagen.

— Deze was, zooals meestal het geval is, wel voorzien van een klein, ijzeren laddertje, welke zij afdaalden, ieder oogenblik vreezend, dat machinist of stoker zich zouden omwenden en hen dan zouden zien.

Gelukkig eischte juist op dat oogenblik de nadering van een klein tusschenstation de volle aandacht van de twee mannen, die ieder aan een kant door de ronde kijkglazen tuurden van de stookruimte.

De wagon had een schuifdeur, en de zijkanten van den wagon waren voorzien van handgrepen, zoodat zij die deur gemakkelijk konden naderen.

Raffles gat opnieuw zijn beide metgezellen een wenk en schoof met een ruk de niet gesloten deur op zij, tegelijkertijd in den wagon springend.

Er zat maar een enkele inlandsche conduc-teur in den langen wagon, die zeer ontsteld

opspiong, niet anders denkend, of hij had met treinroovers te doen.

Raffles hief onmiddellijk zijn revolver op, maar riep tegelijkertijd op een geruststellenden toon

— We zullen je geen leed doen man, maar wees zoo goed en steek je handen op !

De conducteur was iemand die niet van gezond verstand ontbloot was. Hij was alleen, en stond daar tegenover drie mannen — want Henderson en Brand waren ook haastig den wagon binnengestapt — waarvan er een reeds sterk genoeg scheen te zijn, hem met zulk een vaart uit zijn wagen te werpen, dat de revolver van dien ander overbodig.

Hij stak dus grijnstachend zijn handen op, en liet zich rustig de armen en de beenen binden en hij dacht er zelfs niet aan, eenig geluid te laten hooren, toen hij achter een paar groote, zware kisten werd neergelegd, zoodat men hem niet zoo spoedig zou vinden, tenzij er naar hem werd gezocht.

De trein was nog langzamer gaan rijden en zou over een minuut het station bereikt hebben.

Raffles overtuigde zich dat een der deuren aan de binnenzijde gesloten was, nam den man zijn sleutels af, twee in getal, door een touwtje aan elkaar gebonden, en begaf zich op de tree-plank, gevolgd door Brand en Henderson.

Hij had het hangslot aan de buitenzijde van de schuifdeur vast gemaakt, sloot het, en wierp de sleutels op het spoor.

Men zou juist het groote emplacement bereiken, en het werd tijd dat de drie mannen den trein verlieten.

Juist voorbij een seinhuisje, sprongen zij van den wagon, en verborgen zich haastig achter dit houten gebouwtje, totdat de geheele trein langzaam gepasseerd was.

Er waren slechts in de verte eenige arbeiders te zien, sjouwers wellicht, die met de minste acht op hen sloegen.

Vlug gaf Raffles zijn instructies, en de drie mannen sloegen aanstonds verschillende rich-tingen in, deze dwars over het emplacement, de tweede langs een grooten omweg naar een akker, die door een smalen grindweg begrensd werd, en Raffles zelf greep een ijzeren staaf, en begaf zich zeer kalm alsof hij een arbeider was in de richting van het station, maar daarbij droeg hij wel zorg de groote perrons te vermijden, waar het zeer druk was.

Hij liep langs een goederenloods, voorbij een reparatiewerkplaats waar eenige locomotief

ven stonden en langs een schier eindeloos houten hek, dat deze terreinen afsloot.

Hij kwam aan een gesloten deur, waarboven „Verboden Toegang” stond en ontsloot ze met een glimlach binnen een enkele seconde.

Na ten ijzeren staaf te hebben weggeworpen, liep Raffles zonder eenige overhaasting door de arbeiderswijk in de richting van de Europeesche stad van Madoera.

Toch begreep hij dat hij zich zou moeten haasten, want het kon onmogelijk lang duren of het bericht van het zonderlinge optreden der drie zogenaamde visschers zou door geheel de stad bekend zijn.

De wagon, van buiten gesloten, zou natuurlijk opengedbroken worden en men zou den inlandschen conducteur geboeid vinden, die het zijne zou hebben mee te deelen.

Het eerste noodige was nu, weder grondig van uiterlijk te veranderen en Raffles begreep maar al te goed dat dit een zeer moeilijke taak zou zijn.

Hij had goede, Europeesche kleederen noodig en het komt maar zelden voor, dat de eene inlander die aan den anderen verkoopt.

Op de grens van de Europeesche wijk trad hij een duistere bazaar binnen, waar allerlei oud rommel werd verkocht, en het geluk was hem gunstig, want hij kon er een drietal linnen pakken koopen, schoeisel en helmhoeden, die nog zeer wel bruikbaar waren, en hoewel de Hindoe, die hem dit alles verkocht schandelijk overvroeg, betaalde hij zonder morren, liet van het geheel een groot pak maken, deed een drager komen met zijn tweewielig karretje, en beval den man, hem te volgen. Hij kocht nog eenige dingen bij een drogist en tenslotte ging hij een logement binnen, dat er tamelijk morsig uitzag, en dat naar alle waarschijnlijkheid uitsluitend voor inlanders was bestemd. Hij huurde daar een kamer, liet er het pak brengen, betaalde den drager, liet zich een maaltijd opdisschen, die heel wat vergde van zijn Europeesche smaakorganen, maar die althans zijn honger stilde, en wachtte.

De duisternis begon reeds te vallen toen achtereenvolgens Brand en Henderson kwamen opdagen.

Henderson had het er zonder kleerscheuren afgebracht, door zich zooveel mogelijk verschoonen te houden in de rivierwijk, waar eenige groote schepen in de haven gemeerd lagen, maar Brand had, hij wist zelf niet waardoor, de argwaan opgewekt van een paar inlandsche agenten en tegen zijn zin een hardloopwedstrijd

moeten aangaan, die gelukkig in zijn voordeel was geëindigd.

Raffles had zwigend naar hem geluisterd en zeide :

— Uit dat alles blijkt, dat het hoog tijd is, deze vermomming weer af te leggen. Henderson begint er uit te zien, als een van die kleedingstukken uit den oorlogstijd, die in de zon vlekkelig beginnen te worden. Hier zijn kleederen — schoeisel — eenig ondergoed, en helmhoeden. En hier is het voornaamste — een ontkleuringsmiddel, en verder nog eenige stoffen, geschikt om ons gelaat een weinig te veranderen.

— Maar je hebt deze kamer als Indiër gehuurd, je moet daar dus ook als Indiër betalen.

Brand, wij zullen hier heengaan, zonder ons te laten zien ! Het geld zal ik hier op de tafel achterlaten. Mij dunkt dat het bericht van onze vlucht nu wel in de geheele stad verspreid zal zijn. Het zal niet lang meer duren of de Politie stelt een nauwkeurig onderzoek in in de geheele Indische wijk.

Snel ontteden de drie mannen zich van hun weinige kleederen, die zij als visschers gedragen hadden, en staken zich in de pakken van dun linnen.

Daarop haalde Raffles de groote flesch tevoorschijn met een kleurloos vocht die behoorde tot de zaken welke hij bij den drogist had gekocht, goot er wat van in een aarden kom, en met behulp van een tapje dat ze in de stof doopten hun gelaat en handen zoo vlug zij konden te ontdoen van de bruine kleur.

Met een penseel verfte Raffles vervolgens de wenkbrauwen van Brand diepzwart, hetgeen reeds voldoende was om zijn gelaat een andere uitdrukking te geven. Henderson behoefde slechts zijn pruik van gitzwart, sluik haar af te zetten, om weer zijn ragebo van rossig blonden Schot te vertoonen. De pruik werd zorgvuldig verbrand, tot er geen haartje meer van over was, en verder viel er niet veel meer te doen, en moest Raffles op zijn goed gesternte vertrouwen.

Het was volmaakt donker toen de drie mannen gereed waren, maar zelfs bij het heiderste licht zou niemand op de gedachte zijn gekomen dat deze drie gladgeschoren, goedgekleede Europeanen de morsige, haatnaakte visschers konden zijn, die bij Manar een prauw hadden gehuurd.

Omstreeks tien uur in den avond waren zij gereed om heen te gaan.

Raffles had het logement reeds grondig doorzocht, en kende er alle gangen en trappen van.

Hij was de eerste die zachtjes de kamerdeur opende, naar buiten trad, en zich over de leuning van het trapporraal heenboog.

Haastig echter wierp hij zich weer terug, legde zijn vinger op de lippen, sloot de kamerdeur weer en zei:

— Politie! Wij hebben hier vijf minuten te lang getreuzeld. Zij mogen ons in geen geval hier vinden, want de ontdekking van drie Europeanen in dit morsige, voor inlanders bestemde logement, zou heel wat te denken geven. Helaas bestond er nog altijd een signalement van ons, en als strookt dat niet met ons uiterlijk van het oogenblik, het lijkt er toch voldoende op, om ons te arresteeren en dat wil ik tot iederen prijs vermijden. Een arrestatie op dit oogenblik zou ons noodlottig kunnen worden. Meer noordelijk wordt het gevaar steeds geringer, omdat de steden er groter worden, maar hier moeten wij trachten te ontsnappen.

— Zullen wij met den trein gaan?

— Neen! Dat wordt mij te gevaarlijk! Voorloopig is een trein voor ons een verboden vervoermiddel! Wij moeten ons paarden zien te verschaffen, en zullen dan bij flinke dagmarschen verder trekken.

Onder het spreken was Raffles op het kleine venster toegetreten, dat hij zachtjes opende.

— Hieruit, en dan naar het dak! fluisterde hij. Het is licht genoeg om te kunnen zien. Wij moeten het dak volgen tot aan het einde, over een kleine steeg heenspringen, en dan hebben wij niets meer te duchten, tenminste niets van de heeren in hun blauwlinnen uniformen daar beneden.

Raffles zweeg om even aandachtig te luisteren in gebukte houding, met het oor naar de deur gewend.

Met een paar tijgersprongen was hij bij de deur, draaide de sleutel in het slot om, en zei zachtjes:

— Zij komen de trap al op. Laten wij vlug maken dat wij weggkomen.

Hij wees den weg, door op de smalle vensterbank te stappen, een voet in de morsige goot te zetten, en tegen het met riet bedekte trap op te klauteren.

De andere volgden hem, en in diep gebukte houding, snelden zij voort, totdat zij Raffles over een steeg van ongeveer een meter heen zagen springen.

Zij volgden hem zonder aarzelen naar de

overzijde, en zagen hoe Raffles zich over den rand van het dak heenboog, waarop zij zich nu bevonden, en zich toen vliegensvlug liet zakken, langs een ladder, die met de uiteinden aan den dakrand was vastgebonden, waar-schijnlijk ten dienste van lieden, die in de heete nachten op dit dak sliepen.

Halverwege botste Raffles in de duisternis aan tegen een man, die zich blijkbaar juist voornam, zijn nachtrust te gaan genieten, of misschien eenvoudig een pijp te rooken, en onder huid geschreeuw gleed de onfortuinlijke inlander tegelijk met hem den ladder af. Hij sprong op en tastte naar zijn gordel, voortdurend schreeuwde, totdat Raffles hem met een enkele vuistslag velde.

De drie mannen snelden nu voort over een ruime binnenplaats, gingen een poortje door, en bevonden zich als bij tooverslag midden in de Europeesche wijk. Zij matigden dadelijk hun schreden, en Raffles gaf fluisterend het bevel:

— Ieder langs een anderen weg naar de Noordelijke voorstad. Wij zullen elkander weer treffen bij de brug over de rivier. Vraag zoo min mogelijk naar den weg en zoek de schaduw op.

Het volgende oogenblik hadden de drie mannen afscheid van elkander genomen, en pas een vol uur later vonden zij elkander terug aan het begin van de ijzeren brug over de rivier.

Het was Raffles die zijn metgezellen naar het huis van een Inlandschen paardenverhuurder bracht.

De man had zijn zaak reeds gesloten en wilde niets hooren van zaken doen — totdat Raffles een bedrag bood, dat zijn zwarte oogende tintelen van hebzucht en zijn bezwaren overwonnen.

Raffles stond er op, zelf in den ruimen stal, die rondom een groote binnenplaats was heengebouwd, drie krachtige, sterke en aan vermoeyenis gewende paarden uit te zoeken.

De verhuurder wilde Raffles een gids meegeven doch Raffles weigerde.

— Ging sahib dan niet op jacht? wilde de man weten.

— Zeker sahib zou op jacht gaan, maar zonder gids, gaf Raffles ten antwoord en of de verhuurder ook wapens te koop had.

De inlander had er te koop — tegen een zeer hoog bedrag.

Hij legde Raffles een paar inderdaad goede, hoewel niet nieuwe Winchesters voor, en vroeg driehonderd Amerikaansche dollars per stuk.

Raffles keek den man strak aan, telde toen het geld uit, en bromde tusschen de tanden :

— Ik zal je tronie onthouden man ! Wanneer mijn weg nog eenmaal naar Madoera voert en ik niet meer in den toestand verkeer van een stuk wild, dan zal ik deze kleine zaak nog eens nader met je regelen.

Met de beide Wincesters kreeg Raffles een kistje munitie, die een wapenfabrikant zou doen likkebaarden en verder schafte hij nog een groot kapmes aan, drie jachtmessen, en een ouderwetsche revolver met veertig schoten — alles wat de paardenhandelaar nog bezat.

Raffles liet de dieren onmiddellijk opzadelen, betaalde den van geluk stralenden en wantrouwenden paardenverhuurder, die waarschijnlijk wist dat hij zijn dieren nooit zou terugzien, wat niet erg hinderde, daar hij ze had verhuurd voor een prijs driemaal hooger dan hun verkoopswaarde, en sloeg op een soort open markt, waar het druk was als op klaarlichten dag levensmiddelen in, een paar knapzakken, en een goede, linnen waterzak.

Aldus toegerust reden de mannen onmiddellijk de stad uit.

Henderson had het zwaarste en sterkste paard gekregen, wat echter niet het vlugste was.

Ook droeg hij geen stuk bagage, want daarmede had men de andere paarden belast.

Aanvankelijk trokken de drie mannen langs den straatweg die in noordelijke richting loopt, maar na een uur ongeveer verliet Raffles deze weg, en trok door de heuvels met bosschen begroeid, die zich tientallen kilometers ver uitstrekten.

Hij drong er diep in door, totdat hij eindelijk zijn paard inhiel, en zeide :

— Voor vanacht is het genoeg. Wij zullen nu slapen en morgen verder gaan.

Onder de voorwerpen die zij zich hadden aangeschaft, bevond zich een goede, vierpersoons-tent, die vlug werd opgezet. De drie mannen klonken wat koude thee uit een thermosflesch, zagen hun wapens eens na, spraken daarbij weinig, want zij gevoelden zich gedrukt, en strekten zich al spoedig uit in de tent, terwijl de gekluisterde paarden aan hun lot werden overgelaten. Raffles wist wel dat het instinct van de dieren hen er toe zou brengen zich niet van de tent te verwijderen.

Zij zagen in den mensch hun natuurlijke beschermer, tegen honger en koude, en tegen de wilde dieren, die zich zeker zouden vertoonen, wanneer men verder het bosch in trok.

Er gebeurde dien nacht volstrekt niets en

de drie mannen sliepen rustig.

De zon die op het tentdek scheen deed hen ontwaken. En nu pas zagen zij goed de schoonheid van de plek die zij hadden uitgekozen. Het was een open plek in een bosch van eeuwenoude, meterdikke boomen, in welker toppen bonte papegaaien en kleine, sierlijke apen om het hardst krijschten.

Een klein stroompje kronkelde zich glinsterend door varens en stekelige planten, en het leverde een voortreffelijk drinkwater op.

De paarden bleken frisch en uitgerust te zijn en zich te hebben gevoed met het hooge gras, dat aan de boorden van het riviertje groeide.

— Houden wij dat stroompje lang bij ons ? vroeg Brand, die zich bezig hield met het gereedmaken van het ontbijt dat uit scheepsbeschuit en thee zou bestaan.

— Nog eenige uren, Brand. Maar wij zullen verstandig doen, niet al te hooge eischen stellen aan ons gemak, des te eerder kunnen wij ons weer veilig achten. En ik vrees dat ik vrij veel van jullie uithoudingsvermogen zal moeten vergen — want wij doen verstandig, zoo spoedig mogelijk een groote afstand te stellen tusschen ons en Madoera.

Spoedig stegen de drie mannen dan ook weer op, trokken twee uur later op een waadbare plek over de zelfde rivier waaraan Madoera is gelegen en toen werd het een ware jungle, Het Indische, bijna ondoordringbare oerwoud, waardoor heen slechts smalle paden leiden.

Op den derden dag zagen zij den eersten tijger, mijlen ver van iedere bewoonde plaats.

Zij hadden reeds den waterzak moeten aanspreken, en al hadden zij nog geen gebrek geleden — het begon al veel op ontbering te lijken.

Raffles wilde langs een rechte lijn zoo spoedig mogelijk een groote spoorwegknoop bereiken, en die rechte lijn voerde nu eenmaal door woestijnen en oerwouden.

Zij voedden zich met beschuit en met het wild dat zijzelfden schoten.

Menschehn waren zij nog niet tegengekomen met uitzondering van een paar boeren maar dat was reeds vijf dagen geleden.

Tegen het vallen van de duisternis van dienselfden dag, zag Raffles aan het andere einde van een groote, open vlakte, een gebouw, en Brand riep uit :

— Een huis !

— Geen huis, Brand — maar een tempel ! Het is de bouwval van een Tempel van Dindigul. Laten wij onze vermoeide paarden aansporen — die oude tempel zal ons een veilig

dak verschaffen en misschien kunnen wij eenige dagen uitrusten om nieuwe krachten te verzamelen.

Na ongeveer twintig minuten hadden zij het eertijds prachtige bouwwerk bereikt, dat nu voor een groot gedeelte in puin lag.

Het hoofdgebouw was van wit marmmer opgetrokken en een geheele kolonnade stond nog overeind.

Het was er heerlijk koel onder de hooge palmboomen, en Brand slaakte een zucht van verlichting. De paarden werden dadelijk ontzadeld en uit zichzelf strekten zij zich uit op den koelen vloer van wat eenmaal de groote tempelzaal was geweest.

Henderson strooide wat gras voor hen neer, de drie mannen aten wat, en toen strekten ook zij zich uit op een haastig gereedgemaakt bed

van droog gras en varens.

Vlak naast hen verhief zich indrukwekkend de zijwand van den tempel, en het begin van een zuilengaanaderij.

Het kon omstreeks twee uur in den nacht zijn geweest, toen Brand wakker schrikte omdat Raffles hem in de zijde stootte

— Wat is er? vroeg hij verschrikt zich de oogen wrijvend.

— Je sprak zooeven van rust Brand — ik vrees, mijn waarde, dat die nog ver is! Zie daar maar eens, aan het einde van de vlakte.

Brand tuurde over de door de maan daghelder beschenen grasvlakte, die verderop in zand overging, en had bijna een kreet gestaakt.

Daar naderde, ver nog, maar zonder eenigen twijfel met den Tempel als doel, een troep ruiters, ongeveer tien of twaalf man sterk.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

HUISWAARTS.

Weg met de paarden en het bosch in, luidde het korte bevel van Raffles. Wij weten niet wie die lieden zijn en wat zij zich voornemen! Het kunnen eenvoudig reizigers zijn, een kleine karavaan, evengoed kunnen het roovers zijn!

Henderson zette groote oogen op en riep uit, zijn paard reeds bij den toom houdend:

— Roovers in deze streek van Indië Mylord? En in dezen tijd?

— Meer dan ooit in dezen strijd — en meer dan ooit in dezen tijd, Henderson! gaf Raffles ten antwoord. Deze zuidelijke uithoek van Indië is steeds rumoerig geweest, opstandig en gevaarlijk, zoolang wij Engelschen hier de baas zijn. Hier hebben steeds alle groote en bloedige opstanden, hun oorsprong gevonden, hier zijn zij in bloed gesmoord. En roovers? Zij zijn hier zeker even tairijk en gevaarlijk als de woestijn-roovers die de Gobi onveilig maken, en die durven doordringen tot zelfs aan de wegen die de toeristen auto's volgen, op nauwelijks tien uren gaans tot de kust der Middellandsche Zee. In het bosch dus en snel!

De drie mannen grepen haastig alles bijeen wat hun aanwezigheid zou kunnen verraden en gingen, de paarden aan den toom leidend, het dichte woud in, dat zich aan de achterzijde van het woud uitstreckte.

Raffles verkoos echter een weinig terzijde van dien bouwval te blijven, opdat hij niet alleen de vlakte maar ook den boschzoom in het oog kon blijven houden, die zich aan zijn linkerhand bevond, en die deze vlakte over een afstand van een paar kilometers afsloot.

Al heel spoedig bleek het nut van dezen maatregel.

Want nauwelijks hadden de reizigers den uitlooper van dat bosch bereikt, of zij verdwenen onder de boomen.

— Kan het politie zijn? vroeg Brand op zachten toon, als vreesde hij, gehoord te worden.

— Neen, Brand! Politie zou regelrecht op den tempel zijn aangetrokken! Die ruiters vreezen, gezien te worden. Daarenboven heb ik nergens een uniform meenen te herkennen. Henderson, breng de paarden nog wat dieper het bosch in! Daarginds is een laaggelegen plek, waar men de dieren niet zal kunnen zien, tenzij men er naar gaat zoeken! Bindt ze vast, en keer onmiddellijk terug!

Henderson volgde het bevel zwijgend op, en juist toen hij was teruggekeerd kwamen de ruiters weer uit het bosch te voorschijn, thans op nauwelijks 200 meters van den tempel verwijderd.

De drie mannen hadden zich plat voorover geworpen, in het hooge, stekelige gras, op alles voorbereid, en keken gespannen toe.

De ruiters droegen allen donkergrijze gewaden, en een soort van kleinen tulband. Maar hun wapens waren modern en goed!

Geen hunner was er bij, of hij droeg aan een riem over den schouder een geweer, dat verdaacht veel overeenkomst vertoonde met het gebruikelijke, tamelijk korte geweer van de infanterist.

Om hun middel was een zwarte gordel gespt, en links en rechts op hun heup bevonden zich de gevulde patroontassen.

Zij waren tien man in getal, zooals nu bleek, maar er waren twee lastpaarden bij, zwaar bepakt naar het scheen, en die door twee der ruiters werden meegevoerd.

— Wat komen zij hier zoeken? vroeg Brand fluisterend.

— Waarschijnlijk komen zij hier niet veel goed uitrichten, Brand. De plek is volmaakt eenzaam — daarom juist zocht ik ze op. Maar wat zij hier in dezen vervallen tempel zoeken — ik moet verklaren het niet te weten. Misschien willen zij er slechts overnachten!

De duisternis begon nu snel te vallen, en dat was voor de drie mannen een voordeel te noe-

men. De ruiters staken, nu en dan een enkel woord met elkander wisselend, het laatste gedeelte van de open vakte over, en verspreidden zich nu tusschen de brokstukken van muren, pilaren en hoopen puin, die eertijds een tempel vormden.

Behoedzaam slopen de drie mannen op een wenk van Raffles wat naderbij. Zij zagen nu, hoe de ruiters afstegen, hun paarden ontzadelde, en zich van de geweren ontteden.

Raffles, die het best in de duisternis kon zien, hield vol spanning het oog gericht op de beide zwaar beladen paarden.

Ook deze dieren werden van hun vracht ontdaan, en met een klap op het kruis voortgedreven naar hunne makkers, die zich reeds tegoed deden aan het droge gras, dat hun avondmaaltijd zou vormen.

Bij het neerkomen op den steenen tempelvloer, maakten een paar van de zakken zulk een zonderling, helklinkend geluid, dat Raffles en Brand elkander, als door eenzelfde gedachte bewogen, aankeken.

— Dat klinkt als goud! fluisterde Raffles. Dus geen politie, geen ruiters geen karavaan, maar woestijndieven! Ik meende het ook dadelijk te zien aan hun grijze kleederen en hun moderne, waarschijnlijk gestolen wapens. Het is jammer — want hier kunnen wij onmogelijk zien, wat zij met die kostelijke zakken gaan uitrichten. Maar stil eens — daar staat een gemakkelijk beklimbare boom! Wacht ik zal voor een oogenblik de rol van Ali Babah vervullen, misschien krijg ik dan wel de berg Sedan te zien!

Zonder zelfs het antwoord van Brand af te wachten, legde Raffles zijn geweer uit de hand en klauterde met de behendigheid van een kat tot op een hoogte van eenige meters in een boom, waarvan de onderste takken met het dicht gebladerte hem al spoedig aan het oog ontrok.

Van dat verheven standpunt kon hij een groot gedeelte overzien van wat eertijds de groote tempelzaal was geweest.

Hij strekte zich uit op een dikke tak en zag toen een zestal roovers met inspanning een paar met ijzer beslagen kisten en kleine zakken naar een plek droegen die dichtbij het voor-malige altaar scheen te zijn!

En eensklaps zag hij hen niet meer, zonder dat hij kon nagaan op welke wijze zij zich plotseling aan het oog hadden onttrokken.

De overige woestijnroovers waren naderbij gekomen en schenen in een kleine kring toe te zien.

Raffles spitste de ooren en hij meende een gerucht te hooren, als van knarsende scharnieren van een luik dat met een doffen plomp neervalt en een oogenblik daarna verschenen de zes roovers eensklaps weer in zijn gezichtsveld!

— Welzoo — deze vervallen tempel is dus een bewaarplaats voor de buit van die heeren! mompelde hij voor zich heen. Het is te onthouden, of nog beter: als zij niet al te lang hierblijven of wij niet het geheim van die berg plaats kunnen ontdekken!

Hij liet zich zonder gerucht te maken uit den boom zakken en zoo onverwachts was zijn terugkomst dat Brand reeds met een krampachtige beweging naar zijn geweer greep.

— Beheersch je zenuwen, Brand. Ik ben het maar, fluisterde Raffles. En met enkele woorden deelde hij mede, wat hij zooeven gezien had!

— Ik weet al wat dat zeggen wil, zeide Brand zuchtend, toen Raffles zweeg. Het beduidt dat wij hier zullen blijven totdat zij heengaan en een kleine opruiming houden in hun bewaarplaats!

— Misschien vertrekken zij al weer bij het aanbreken van den dag, Brand. Laten wij zien wat zij doen!

Veel viel er intusschen niet meer te zien, want de duisternis was nu volkomen. De maan stond weliswaar helder aan den hemel, maar de tempel lag in de schaduw van het groote bosch.

De roovers ontstaken een vuur, binnen de tempelmuren, zij schenen te drinken, want eenigen hunner zongen woeste, wilde liederen en toen zakte langzamerhand de stilte neer over het bosch, over de maanlichte vlakte, en over de overblijfselen van den tempel.

Nu en dan klonk heel in de verte het gebrul van een jagenden tijger, de doodscreet van een in den slaap overvallen aap, die een vraatzuchtigen kaaiman ten offer was gevallen, het piepen van de krekels, en de sombere klacht van een jakhals.

De drie mannen hadden begrepen dat zij niet tegelijkertijd konden slapen in deze omgeving. Evenmin mochten zij er aan denken, een vuur te ontsteken.

Zij bleven dus bij hun paarden in den kuil en telkens hield een hunner de wacht, terwijl de beide anderen sliepen.

De zon stond reeds aan den hemel, toen Brand, die het laatst gewaakt had, wakker werd doordat Raffles hem op den schouder klopte.

— Ze zijn weg ! sprak hij lakoniek. Een kwartier geleden zijn zij opgebroken ! (Vlug — het is tijd, hun schuilplaats eens op te sporen voorzigtelven of een concurreerende bende hier aankomt.

Brand wreef zijn oogen eens uit, dompelde zijn ledematen in een beekje, at aldus verfrist snel een paar scheepsb-schuiten, en voegde zich toen bij Raffles en Henderson die reeds stonden te wachten.

Inderdaad de Tempel was geheel verlaten.

Zelfs de kleinste overblijfselen van het ontstoken vuur hadden de roovers, beducht voor nieuwsgierige blikken wellicht, opgeruimd. Niets verried dan ook dat hier menschen waren geweest.

Raffles richtte onmiddellijk zijn schreden naar wat er van het marmeren altaar zich bij een der korte wanden van de tempelzaal was overgebleven.

De zware bovenplaat, van een stuk handbreed marmer, was ten deele verbrijzeld door een omstortende zuil.

Maar de treden van roze marmer waren nog bijna geheel gaaf en goed bewaard gebleven.

Raffles onderzocht dit altaar nauwkeurig, en vlug gleden zijn tastende vingers over de roze aderen — totdat, toen zijn vingertoppen op een knooppunt van twee de grootste van die aderen drukte, achter in het altaar, een soort van luik openviel, bijna zonder gerucht, eveneens van marmer, en waarvan het scharnier volkomen onzichtbaar was aangebracht.

Voor de verbaasde oogen van Brand was daar een onderaardsch hol of beter een soort kelder waartoe een trap ongeveer zes treden toegang gaf.

Vlug daalden de drie mannen de treden af en zagen zich verplaatst in een spelonk, zeker niet zoo schitterend als van Aladin, maar toch kostbaar genoeg om de moeite van het leeghalen en het vervoeren te wettigen, zooals Raffles droogjes opmerkte.

Met een vaardige hand opende hij haastig een aantal zakken en kisten en wees Brand aan wat het gemakkelijkste te vervoeren, wat het lichtste — en toch wellicht het kostbaarste was : diamanten, eenige snoeren kostbare parelen, pakjes bankpapier, en een zak vol gouden ropijen, die omstreeks vijf kilo woog, ter waarde van op zijn minst vierduizend pond sterling.

Dit alles werd snel bijeengegaard, en Henderson kreeg het vrachtje te dragen, die het met een glinder gezicht, de bronzen trap opzeulde, zeer verheugd met dezen poets die zijn meester den woestijnrovers gespeeld had.

Het was nauwelijks een half uur later, toen deze buit was opgeladen, achter op het paard dat Brand bereed en licht was, en de drie mannen gereed stonden weer op te breken.

De waterzak werd opnieuw met frisch water gevuld, en toen konden zij aanstonds verder gaan.

Zij konden ternauwernood tien minuten hebben voortgereden, en waren genaderd aan het begin van een uitgestrekte zandvlakte, met kort, droog gras begroeid, toen de aandacht van Brand werd getrokken door een zonderling geraas in de lucht dat hem verwonderd deed uitroepen :

— Maar — men zou zweren dat het een vliegtuigmotor is !

— Je kunt die eed gerust voor je rekening nemen, Brand, want het is er een ! zeide Raffles rustig. Daar nadert het toestel, daar boven het geboomte !

— Een vliegtuig in dit gedeelte van Indië Mylord, riep Henderson verrast uit.

— En waarom niet ? Weet je dan niet, dat er bij Salem een zeer groot militair kamp is, dat natuurlijk ook eenige legertoestellen telt ? zei Raffles. Maar wat vreemd manoeuvreert die machine ! Men zou zeggen dat de bestuurder naar een landingsterrein zoekt ! En — het is ook geen militair toestel ! Het mist de kenmerken van het Engelsche legervliegtuig !

— Het toestel daalt ! schreeuwde Brand opgewonden. Ja, en het daalt in het midden van de vlakte ! riep Henderson. Er is zeker iets niet in orde !

Zwijgend en vol spanning volgden de drie mannen met hunne blikken het vrij groote toestel, dat in een groote cirkel snel daalde, en waarvan de bestuurder blijkbaar gedwongen was een noodlanding te maken. Ieder die maar iets van vliegen afwist kon dat duidelijk zien.

De bestuurder slaagde er maar ternauwernood in, zijn toestel over de hooge toppen der boomen heen te krijgen, maar hij kon toch nog wel met een steile glijvlucht zijn machine een landing doen maekn, die vrij goed afliep.

De machine bleef tenminste overeind, rolde uit, zonder om te slaan, en ging niet over den kop.

— Zij treffen het, dat dit veld zoo gelijk en zoo uitgestrekt is ! riep Brand, die op het punt stond, zijn paard de sporen te geven, toen Raffles plotseling uitriep :

— Wacht ! Wees wat voorzichtig en overhaast je niet ! Zie daar maar eens !

Heel aan het andere einde van het veld, naderde een troep ruiters !

Met losse teugels stormden zij de vlakte op, schreeuwend en met hun geweren zwaaiend.

— De roovers! riep Brand opgewonden. O, die schurken! Zij hebben de vliegmaschine gezien, en denken dat de inzittenden een welkome buit zijn!

Brand had het woord nauwelijks gezegd, of een van de roovers tuimelde uit den zadel.

De anderen hielden onmiddellijk hunne paarden in, en verspreidden zich gelijk steeds hun gewoonte is bij een gevecht, waarbij de tegenstander veel zwakker is, en dus omsingeld kan worden.

— Die menschen zijn verloren — zij schieten veel te driftig, en zij hebben alleen maar revolvers, riep Raffles uit, Vooruit vrienden, wij kunnen hen niet aan hun lot overlaten.

De drie mannen gaven hun paarden de sporen en stormden vooruit.

Het paard van Brand had nog geen dertig stappen gedaan of het viel neer in de volle borst getroffen en hij kon zich nog maar juist bijtijds uit den stijgbeugel losmaken!

Hij wierp zich plat ter aarde achter zijn dood rijdier, en zijn geweer begon snel en regelmatig te tikken!

Brand was een schutter, die zijns gelijke zocht en ieder van zijn kogels velde een roover neer. Raffles schoot er ook een uit den zadel, en toen gaven de roovers de partij gewonnen, wendden den teugel, en renden zoo snel de beenen hunner paarden maar gaan wilden, weer terug naar het beschermende bosch, dat op grooten afstand was gelegen.

Op het oogenblik dat Raffles wilde afstijgen en op de machine toelopen, begon zijn eigen paard onder hem te wankelen en stortte neer.

— Dat is twee! zeide Raffles ernstig. Stijg af Henderson! Met één paard kunnen wij niets uitrichten. Volg mij — en denk er wel om, dat wij die vliegmaschine volstrekt moeten hebben! Zij is onze redding —.

— Als zij tenminste vliegen wil! zeide Henderson droogjes.

De drie mannen waren vlug op het toestel toegestapt, en vonden daar nog altijd neergehurkt naast een der krachtige motoren, de twee vliegers bleek, en met hun leeggeschoten revolvers nog in de hand.

— De Heeren mankeeren niets? vroeg Raffles hoffelijk, zijn breedgerande hoed afnemend.

— Niets dan een nieuwe benzineleiding! gaf een der heeren in slecht Engelsch te kennen. De onze is stuk, en wij moesten landen, uit vrees dat de weglekkende benzine vlam zou

vatten. Het lek is vlak bij een der bougies!

— Dat is een slechte constructie, zeide Raffles lakoniek.

— Mag ik weten wie de heeren zijn? Franschen zeker?

— Inderdaad! Mijn naam is Gaston Planchet — dit is mijn vriend Raoul Duhamel. Wij nemen deel aan de groote rondvlucht door Engelsch Indië. U weet wel — langs de kust.

— Maar dat treft prachtig zeide Raffles beminnelijk. Wij wilden juist naar Bombay gaan.

— Naar Bombay? herhaalde Planchet. Maar mijn waarde heer daar hebben wij niets te maken, want daar komen wij juist vandaan.

— Hoor eens, mijn waarde Heer Planchet. Gelooft U dat wij U een dienst hebben bewezen?

— Ontegenzeggelijk — een zeer groote dienst antwoordde de Fransche vlieger. Intusschen — ik neem deel aan een rondvlucht en...

— Wees dan zoo goed Mijnheer, en verander die rondvlucht ten mijnen behoeve in een vlucht in rechte lijn." hernam Raffles steeds zeer bedaard doch met iets in zijn stem dat den ander deed uitroepen:

— Maar deze machine is niet ingericht om vijf personen te dragen en bovendien is zij defect.

— Zij zal die vijf personen niet zoo heel lang dragen en binnen een kwartier is zij gerepareerd, hernam Raffles koeltjes. De zaak is dat ik haar dringend noodig heb, Mijnheer. Twee van onze drie paarden zijn dood. Aan een enkel paard hebben wij niets. James, maak die machine weer in orde en snel! Het spijt mij dat ik de heeren ons gezelschap moet opdringen — het gaat niet anders! Charles laadt alles over wat de moeite waard is!

De twee Franschen begonnen zeer snel en opgewonden, ditmaal in het Fransch tegen Raffles te praten, maar intusschen deed Henderson kalm zijn werk, zette een nieuwe benzineleiding in, en Brand laadde de waardevolle zakken in de lange, smalle kajuit — en toen krom Raffles rustig achter het stuurwiel en beval:

— Instappen — en wie het niet spoedig doet blijft achter.

— Mijnheer, ik verzeker U dat ik onmiddellijk ten stelligste zal protesteeren tegen Uw handwijze, zoodra ik een Franschen consul tegenkom, schreeuwde Planchet heftig. Wij moeten naar Tanjor — niet naar Bombay!

— U zult ook niet in Bombay komen,

waarde Heer, wees gerust, zeide Raffles kalm.

En de twee Franschen kwamen dan ook niet in Bombay. Tenminste niet met hun vlieg-machine.

Raffles, die voortdurend zelf de machine bestuurd had, liet hen in het midden van de tweede reisdag achter in een zeer klein dorp, waar men het bestaan van een telefoon zelfs niet vermoedde!

Hij en zijn twee metgezellen daalden op een uur gaans van Bombay en bereikten veilig die stad.

Raffles reisde als Lord Aberdeen in alle kalmte met de eerste de beste boot die dienzelfden nacht vertrok naar Londen, Brand deed het als stoker — en Henderson als hofmeester aan boord van een groot vrachtschip, dat ook passagiers vervoerde.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

De volgende aflevering bevat :

Het avontuur in Amsterdam.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden aan het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEILLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romanti-sche en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMAN-TIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per afle-
vering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelnwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN

REEDS VANAF

BATCO DE COUPONS

14 KARATS GOUD

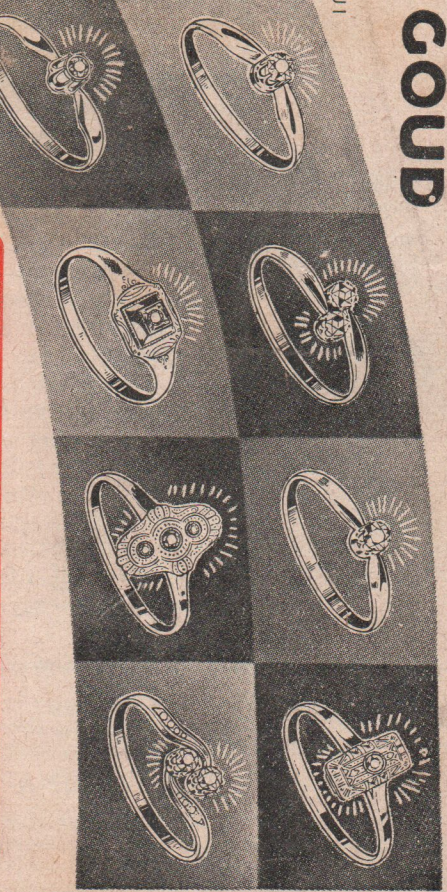
GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE NETRO-GOLDRUYN MAKER ARTISTEN

BATCO DE COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.
CLYSMA N^o30 1 1/4 ct || **NORTH STATE** 1 1/4 ct
MAVRIDES 1 1/4 ct || **GOLDDOLLAR** 1 ct
MASPERO N^o2 1 1/2 ct || **PIRATE** 1 ct
BRISTOL 1 ct || **FLAG** 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:
 Adres:
 L 1 Sted:

Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwste Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van dezelfde adres wordt slechts een daseer bonn geaccepteerd